

๑๕๗

เกิดใหม่อีกครั้ง ข้าชอทองแค้น
名媛望族
เล่ม 1

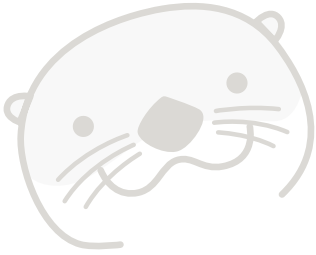

ซูซุเสวี 素素雪

เขียน

อีหึง

แปล

การอ่านดีจากรากศัพท์ที่ดี

คำนำสำนักพิมพ์

ในคราวนี้ สำนักพิมพ์ขอนำเสนอเรื่องราวชีวิตของหญิงสาวที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนท่ามกลางอุปสรรคขวากหนาม ต้องประสบเคราะห์หนักจนถึงแก่ชีวิต แต่สวรรค์เบื้องบนให้โอกาสนางกลับมามีชีวิตอีกครั้งในร่างเดิมของตัวเอง เมื่อครั้งยังเยาว์ พร้อมกับความคิดที่ว่า นางไม่ปรารถนาแก้วแหวนเงินทองหรือยศศักดิ์ ไม่ขอมีความรักกับชายหนุ่มผู้ดีมีชาติตระกูล ขอเพียงรักษาชีวิตของตนและน้องชายที่นางรักตั้งดวงใจ และไม่ต้องใช้ชีวิตอย่างต่ำต้อยด้อยค่าเช่นเดิมอีก หญิงสาวจึงต้องใช้ไหวพริบปฏิภาณในการเอาตัวรอดใครดีมา นางดีด้วย ใครร้ายมา นางจะตอบแทนคืนอย่างสาสม

ท้ายที่สุดแล้ว นางจะเอาชนะอุปสรรคขวากหนามในชีวิตไปได้อย่างไร และจะใช้ชีวิตได้อย่างที่ปรารถนาจริงหรือไม่...

ขอเชิญผู้อ่านร่วมเดินทางและเอาใจช่วยหญิงสาวที่มีนามว่า เทยาจิ้นเลื้อ ในเส้นทางชีวิตนี้ไปด้วยกัน

๑๕๗

เหยาจิ้นเสื่อเอี้ย เหยาจิ้นเสื่อ
เจ้าเป็นสตรีที่โง่เง่าที่สุดในได้หล้า!

ดีมเป็นเกียรติให้เจ้า

หวังว่าหลังจากที่เจ้าตายไปแล้วจะได้เกิดมาใช้ชีวิตในชาติภพใหม่เร็ว ๆ
ชาติหน้าอย่าได้เกิดมาเป็นอนุรักษ์ค่าเช่นนี้อีกเลย

1

“ท่านพี่...บาทน้อยเจ้าค่ะ...อย่าให้กระทบถึงลูก...อย่า...”

ถ้อยคำอ่อนหวานและเสียงครางของสตรีดังออกมาจากห้องนอนใหญ่ท่ามกลาง
ราตรีอันสงบเงียบ

ไม่นานนักก็ได้ยินเสียงทุ้มต่ำของบุรุษที่เจือด้วย頓挫และความ
ยั่วเย้า “อย่าอะไรนะ หิม”

“ทรมานเหลือเกิน...ไม่นะ...ยะ...อย่าเอาออก...เส้าเหวิน...เหวิน” เสียง
ครางกระเส้าของสตรีดังขึ้นเล็กน้อย ตามมาด้วยเสียงหัวเราะทุ้มต่ำของบุรุษ
เป็นลุ่มเสียงที่แผ่ไปด้วยเสน่ห์เข้ายวนชวนลุ่มหลงอย่างไม่มีสิ้นสุด

เสียงครางหวานแหลมของสตรีซึ่งไม่อาจสะกดกลั้นดังขึ้นอีก เสียง
ทอทายใจของบุรุษยิ่งถี่กระชั้น ถ้อยคำปลุกเร้าเข้ายวนที่ยิ่งกล่าวยิ่งหยาบโลน
ไม่ชวนฟังดังมาเป็นระยะ และเสียงดังเอี้ยดอาดจากแรงกระแทกตาโถมรุนแรง
บนเตียงไม้แดงดังเล็ดลอดออกมาจากอีกฟากของบานประตูไม้กั้นห้อง

ห้องเล็กที่อยู่ด้านนอกของบานประตูไม้มีตั้งไม้หลังหนึ่งวางชิดติดกับ
ผนังฝั่งตะวันออก ในยามนี้แสงจันทร์ซมุกซมัวส่องทะลุผ่านหน้าต่างที่บาง
ดุจปีกจักจั่นเข้ามา ทำให้พอมองเห็นว่ามีใครบางคนนอนอยู่บนเตียงนั้น
ใช้ผ้าห่มปิดคลุมศีรษะมิดชิด เรือนกายได้ผ้าห่มขยับไหวไปมา

...

“จิ้นเสื่อ เรียกข้าเหวิน” มีเพียงจิ้นเสื่อของข้าเท่านั้นที่เหมาะสมจะ

เรียกขานข้าเช่นนี้”

“เหวิน” เขาเคยบอกว่าคำเรียกนี้เป็นคำเรียกพิเศษที่มีเพียงนางเท่านั้น ที่คู่ควรใช้เรียกเขา คำพูดนั้นยังคงดังก้องในโสตประสาท ทว่าเหยาจิ้นเสื่อที่นอนอยู่บนตั่งไม้ในเวลานี้กลับได้ยินเสียงหวานใสสุดหยดน้ำของสตรีอีกนางหนึ่งกำลังเรียกหาเขาด้วยถ้อยคำแจ่มเดียวกัน นี่หมายความว่าอย่างไรกันเล่า

ไม่อยากจะยิน แต่เสียงที่ตั้งอยู่กลับไม่มีทีท่าว่าจะหยุดลง ไม่เต็มใจจะสดับตรับฟัง แต่ภาพในสมองกลับเต็มไปด้วยภาพเรือนร่างของชายหญิงที่เกี่ยวข้องหวัดรัดครั้งกัน นุรุชมองใบหน้านามของสตรีผู้มีรูปโฉมงดงามด้วยแววตาอบอุ่น สตรีผู้นั้นคือเหยาจิ้นอวี้อีกผู้หนึ่งในสายตระกูลบิดาของนางเอง

ลูกผู้พี่เติบโตมาพร้อมกับนาง สนิทสนมกันยิ่งกว่าพี่สาวน้องสาวร่วมอุทรเสียอีก เคยผ่านคืนวันมากมายมาด้วยกัน พวกนางนอนบนเตียงเดียวกันแทบจะตัวติดกัน กระซิบกระซาบเล่าเรื่องส่วนตัวแบ่งปันความลับของกันและกัน ทว่าในยามนี้...

นุรุชมู่นั้นได้หั่นหมากกับนางตั้งแต่ยังอยู่ในครรภ์ เคยสาบานว่าจะรักใคร่ทะนุถนอมนางไปตลอดชีวิต ทว่าในยามนี้เขากลายเป็นสามีของลูกผู้พี่ที่กำลังปรนนิบัติอยู่ใต้ร่างของเขา แต่เหยาจิ้นเสื่อ...ตัวนางเองกลับกลายเป็นเพียงอนุของเขี่ยเส้าเหวินเท่านั้น เป็นอนุที่ใครต่อใครสบประมาทไร้ซึ่งเกียรติยศศักดิ์ศรีให้เอ่ยถึง

ไม่สิ นางมีสถานะสูงส่ง เป็นถึงหลานสาวแท้ๆของเหยาหง อดีตราชเลขาธิการชั้นหนึ่ง เป็นธิดาคณโฑของเหยาหลี่เฉิง ชุนนางชั้นห้าแห่งเมืองเจียงโจวกับภรรยาเอก เป็นสตรีผู้งดงามเพียบพร้อมและมีความสามารถที่ฮอตต้องคึกก่อนเคยชื่นชม แม้แต่เหยาจิ้นอวียังเคยลอบมองนางด้วยสายตาต่ำต้อยที่แฝงด้วยความอิจฉา เช่นนี้แล้วนางจะลดตัวลงเป็นเพียงอนุได้อย่างไร จะยอมทนให้พวกเขาเหยียบย่ำศักดิ์ศรีเช่นนี้ได้หรือนางจะมีหน้าไปพบท่านปู่ท่านย่า ท่านพ่อท่านแม่ และน้องชายได้อย่างไร ในอดีตนางเคยเป็นความภาคภูมิใจของท่านปู่ ทว่าเวลานี้นางกลายเป็นความอัปยศของตระกูลเหยา

เมื่อคิดถึงตรงนี้ เหยาจิ้นเสื่อก็รู้สึกราวกับตกลงไปในหุบเขาน้ำแข็ง

ร่างกายสิ้นเหตุด้วยความกลัวและความอ้างว้าง หัวใจที่เจ็บปวดจนด้านชาของนางไม่รับรู้ถึงความเจ็บปวดใด ๆ อีกต่อไปแล้ว มีเพียงความรู้สึกโศกเศร้าหม่นหมองเท่านั้น

ขณะเดียวกันนั้น เสียงหวีดร้องแหลมสูงของสตรีพร้อมกับเสียงคำรามแห่งความสุขสมของบุรุษก็ดังออกมาจากห้องนอนใหญ่ และในที่สุดทั้งโลกก็สงบเสียงลง เหยาจิ้นเสื่อตัวสั้นเทาราวกับสายธนูที่ขาดฝั่ง ดวงตาเบิกกว้าง แขนงาซาไร้เรี่ยวแรงขยับตัวไม่ได้

“ส่งน้ำมา” เสียงเจือความอ่อนล้าของเซี่ยเส้าเหวินดังมาจากหลังบานประตูไม้ ตามด้วยเสียงหัวเราะคิกคักเบา ๆ

เหยาจิ้นเสื่อกระดูกยี่มดูแคลนที่มุมปาก อยากรู้เหลือเกินว่ายามเซี่ยเส้าเหวินเห็นนางจะมีสีหน้าเช่นไร นางขยับตัวเล็กน้อยก่อนพบว่าหัวว่างเต็มไปด้วยเหงื่อเย็นชื้น มือและเท้าซาไร้ความรู้สึก นางพยายามใช้ศอกหยัดตัวลูก้นึง หวักกลับทรุดลงไปนอนบนตั่งตามเดิม

บางทีอาจเพราะรอนานจนหงุดหงิดใจ เสียงเบา ๆ ของเหยาจิ้นอวีจิ้งดังขึ้นในห้อง ตามด้วยเสียงตวาดทู่ต่าของเซี่ยเส้าเหวิน “สาวใช้ซี้เกียจ ฮุยฮินมีเมตตาคือเจ้า เจ้าจึงได้โจรหนาที่ไซ้หรือไม่”

เหยาจิ้นเสื่อเม้มปากอย่างเย็นชา ก่อนค่อย ๆ ขยับตัวลงมาจากตั่งรินน้ำร้อนแล้วเดินเข้าไปในห้องที่กั้นด้วยประตูไม้อย่างเชื่องช้า กลิ่นคาวระคะหลังเสร็จกิจลอยปะทะใบหน้า เหยาจิ้นเสื่อไม่แสดงสีหน้าใด ๆ แม้แต่น้อย นางตัวดัดตามองไปทางเตียงป่านู¹

มานแพร่วนผืนใหญ่สีแดงปักดินทองเป็นลวดลายบุปผาถูกเลิกขึ้นเกี่ยวไว้กับตะขอรูปหัวหงส์ซึ่งทำจากทองคำ เผยให้เห็นผ้าห่มซึ่งปักดินสีชมพูและทองลายดอกโบตั๋นปกคลุมร่างของชายหญิงที่ยังคงเกี่ยวรัดนิ้วเนียนกันอย่างหมิ่นเหม่ บุรุษใช้ข้อศอกหยัดกายขึ้นจากเตียง เม็ดเหงื่อที่ชุ่มแผ่นหลังเปื่อยเปลาสะท่อนประกายระยิบระยับภายใต้แสงโคมไฟ เมื่อมองผ่านหัวไหล่ของบุรุษผู้นั้นไป ก็จะได้เห็นเพียงเนินอกขาวเนียนดุจเครื่องเคลือบของสตรีนางหนึ่งทีโผล่พ้นผ้าห่ม

¹ หรือเตียงป่านู เป็นเตียงยกพื้นของจีนซึ่งจะอยู่ภายในซุ้มไม้แกะสลัก มีลักษณะคล้ายห้องขนาดเล็ก

เหยาจิ้นเสื่อมองภาพนี้ด้วยสายตาเรียบนิ่งราวกับบ่อน้ำลึก ไม่แสดงความรู้สึกใดออกมาแม้แต่น้อย

เมื่อไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวใดๆ เชี่ยวเส้าเหวินก็ขยับศีรษะหมายจะหันมองด้วยความไม่สบอารมณ์ แต่เหยาจิ้นอวีที่นอนอยู่ข้างกายกลับส่งเสียงครางออกมา นางขยับมือเรียวดูจหยกเคลื่อนไหวผ่านส่วนสำคัญบนกายเขาอย่างแผ่วเบา ไพราคะที่เพิ่งมอดดับของchiewเส้าเหวินถูกจุดขึ้นอีกครั้ง เขาจะมีกะจิตกะใจสนใจผู้อื่นได้อีกอย่างไร จึงผินหน้ากลับไป

chiewเส้าเหวินเห็นเหยาจิ้นอวีขมวดคิ้ว ก็เกรงว่าท่วงท่าของเขาเมื่อครู่จะรุนแรงเกินไปจนทำให้เหยาจิ้นอวีแค้นบุตร มิใช่ว่าเขาไม่ให้ความสำคัญ หากแต่ไม่รู้ด้วยเหตุผลใด เหยาจิ้นอวีในวันนี้ช่างน่ารัก เย้ายวน และมีเสน่ห์ยิ่งนัก อีกทั้งตัวเขายังเต็มสุรามามากจากข้างนอก ยิ่งกระตุ้นให้อยากจะสัมผัสบางมารดาของเขาเผ่าคอยที่จะได้อุ้มหลานจากภรรยาเอกของเขานานแล้ว หากนางแห่งบุตรจะไม่กลายเป็นเรื่องใหญ่โตหรือ

เมื่อคิดได้ดังนี้ ไพราคะของchiewเส้าเหวินก็มอดดับลง เขาถามนางด้วยน้ำเสียงร้อนใจ “เจ้ารู้สึกไม่สบายตรงไหนหรือ”

“ไม่สบายตรงไหนกัน! เป็นเพราะท่านเร่งเร้าเกินไปเลยปลูกให้ลูกตื่นจากความฝัน เขาเลยถีบท้องของข้าที่หนึ่งก็เท่านั้น” เหยาจิ้นอวีเอ่ยด้วยน้ำเสียงออดอ้อน

ดวงตาคู่สวยของเหยาจิ้นอวีตรึงchiewเส้าเหวินไว้ หัวใจเขาสั่นไหว แม้หนทราบดีว่าอายุครรภ์ของเหยาจิ้นอวียังไม่มาก เพิ่งล่วงเลยมาเพียงสามเดือนเท่านั้น ทารกในครรภ์ไม่มีทางขยับตัวได้เป็นแน่ แต่เขากลับยิ้มและเอ่ยคล้อยตามเหยาจิ้นอวี “อย่างนั้นเองหรือ ถ้าเช่นนั้นขอข้าฟังเสียงหน่อยสิ” เขาว่าพลางเลิกผ้าห่มออกก่อนยื่นมือไปสัมผัสหน้าท้องของเหยาจิ้นอวีเบาๆ ฉวยโอกาสเลื่อนมือไปลูบไล้ต้นขาของนางด้วย

“นี่...ท่านพี่...สาวใช้ของข้าอยู่ด้วยนะเจ้าคะ ท่านพี่ได้โปรดไว้หน้าข้าด้วย” เหยาจิ้นอวีอุทานเสียงกระเส่า ช่างกระตุ้นให้เลือดลมของchiewเส้าเหวินพลุ่งพล่านเสียจริง

chiewเส้าเหวินคิดในใจ สาวใช้วันนี้ไม่เพียงเกี้ยวจรรจน แต่ยังไม่รู้จักกาลเทศะด้วย! เขาเอือมมือไปคว้าหมอนกระเบื้องที่อยู่ด้านข้างขึ้นมาด้วย

ความโกรธ ก่อนนำไปทางเงาร่างของสตรีที่ยืนอยู่นอกเตียงป่าปู้อย่างรุนแรง โดยไม่คิดจะหันไปมอง “ใส่หัวออกไป!”

เหยาจิ้นเสื่อที่ยืนถืออ่างน้ำทองคำไว้ระดับเอวคอยอยู่ด้านนอกเตียงป่าปู้ มองชายหญิงไรร่างอายบนเตียงราวกับกำลังดูละครสนุก ๆ เรื่องหนึ่ง

นางเห็นเหยาจิ้นอู๋ที่กำลังแสดงละคร เห็นบุรุษที่อยู่ในสมอมีแต่เรื่องราวระคายอย่างเขี้ยวเส้าเหวินถูอีกฝ่ายควบคุมเอาไว้ในกำมือ นางมองเขาแสดงอาการโกรธด้วยสายตาเย็นชา

ตอนที่หมอนกระเบื้องลอยมา เหยาจิ้นเสื่อมิได้ขยับตัวหลบ จนเกิดเสียงดังปัง! หมอนกระเบื้องพุ่งตรงมาปะทะขมับของเหยาจิ้นเสื่อ ความรู้สึกเจ็บปวดตาโถมเข้าใส่ ของเหลวเหนียวข้นไหลออกมาจากโหนกคิ้วของเหยาจิ้นเสื่อ นางมิได้ส่งเสียงกรีดร้อง ไม่มีเสียงครางโอดโอยหลุดลอดออกจากปาก ทำเพียงกระตุกยิ้มดูแคลนที่มุมปาก

...

“ทำไมเจ้าถึงไม่ระมัดระวังตัวเช่นนี้เล่า หากรู้ว่าเจ้าเจ็บกาย ข้าก็เจ็บปวดใจไปด้วย หลังจากนั้นไปเจ้าไม่ต้องจับเข็มเย็บปักแล้ว! มือคู่นี้ของเหยาจิ้นเสื่อของข้าควรกับงานวาดเขียนและชงชามากกว่า งานเย็บปักถักร้อยนี้ทำให้เจ้าสายตาเสีย และยังทำให้มือของเจ้าบาดเจ็บ ต่อไปเจ้าไม่ต้องหยิบจับงานเหล่านี้แล้ว!” เขี้ยวเส้าเหวินที่มองนางในยามนั้นช่างดูรักใคร่และปรารถนาที่จะทะนุถนอมนางยิ่งนัก เขากอบกุ่มนิ้วมือของเหยาจิ้นเสื่อแล้วอมเข้าปาก ทะนุถนอมนางราวกับเป็นสมบัติล้ำค่าก็มีปาน

เขี้ยวเส้าเหวินมีตำแหน่งเป็นอู่อันโหว² รูปโฉมงดงามหล่อเหลาหาได้เปรียบ ทั้งยังอบอุ่นและอ่อนโยน สิบเจ็ดปีที่รู้จักเขา เหยาจิ้นเสื่อไม่เคยเห็นเขาโกรธเกรี้ยวป่าเถื่อนเช่นนี้มาก่อน ผู้ชายก็เหมือนกันหมด หากช่วงล่างเริ่มขยับ ก็ไม่มีคำว่าสุภาพบุรุษหลงเหลืออีกต่อไป มีเพียงร่างกายน่าหมิ่นที่เสแสร้งเท่านั้น!

เหยาจิ้นเสื่อกลั่นหัวเราะก่อนเดินตรงไปข้างหน้าสองก้าว

“น้องสาว เอ๊ะ น้องสาว เจ้าเลือดออกนี่ ทำานพี่...รีบดูนางเร็วเข้า นาง

²บรรดาศักดิ์ที่สองเต้พระราชทานแก่ขุนนาง โดยเรียงลำดับจากสูงไปต่ำ ได้แก่ กง โหว ปั่ว จื่อ หนาน

คือน้องจิ้นเสื่อ!” เหยาจิ้นเสื่อยังไม่ทันเข้าใกล้เตียงใหญ่หลังนั้นก็ได้ยิน เหยาจิ้นอวีร์ร้องขึ้นอย่างตื่นตระหนก ในตอนนี้เหยาจิ้นอวีร์ผุดลุกนั่งบนเตียง แล้ว นางมีสีหน้าตื่นตกใจ ทว่าเหยาจิ้นเสื่อยังคงเห็นความลำพองใจและความ รื่นรมย์ ไปจนกระทั่งความเกลียดชังที่แฝงอยู่ในสายตาของนาง

เหยาจิ้นอวีร์ในฐานะลูกผู้พี่ เจ้าแฉ่งชิงทุกอย่างไปจากข้า แล้วยังไม่คิด ลดราวาศอก แต่ยังมีศักดิ์ข้าเช่นนี้ ไม่เกรงกลัวว่าบาปกรรมจะตกไปถึง ลูกของเจ้าที่ยังไม่ลืมตาดูโลกบ้างเลยหรือ

แววตาของเหยาจิ้นเสื่อระยิบระยับราวกับดวงดาวตรงขอบฟ้า ในคืนหม่นมืด ความหนาวเหน็บแผ่ซ่านออกมา นางไม่แม้แต่จะขยาดามองเชื้อเส้าเหวิน แต่จ้องตาเหยาจิ้นอวีร์เขม็ง เหยาจิ้นอวีร์พยายามบังคับตัวเอง ให้สบตาเหยาจิ้นเสื่อ ความจริงแล้วกลับเบนหน้าหลบตาอย่างชลาดถั่ว

เชื้อเส้าเหวินได้ยินเสียงกรีดร้องตกใจของเหยาจิ้นอวีร์ ร่างกายแข็งทื่อ ทันใด ความลึกลับโหมกระหน่ำเข้ามา ผ่านไปครู่หนึ่งเขาถึงหันขวับกลับมา แล้วมองเหยาจิ้นเสื่อที่ยืนอยู่ใต้แสงของโคมไฟ

ใบหน้างามของเหยาจิ้นเสื่อเมื่ออยู่ภายใต้แสงโคมยิ่งขับเน้นให้เห็นความงดงามที่ชัดเจน โลหิตแดงไหลจากโหนกคิ้วลงมายังริมฝีปากบางที่ยกยิ้ม น้อยๆ ให้ความรู้สึกน่าทะนุถนอมและมีเสน่ห์เย้ายวน นัยน์ตาคู่นั้นสะท้อนประกายราวกับดวงดาวที่อยู่ห่างไกลในยามหม่นมืด ช่างเป็นความสวยงามที่เย็นชามากจะหาใดเปรียบ

สมองของเชื้อเส้าเหวินชาวโพลน ใบหน้าหล่อเหลาซัดเผือด ความลับสนอลหามาตีขึ้นมาในบัดดล เหยาจิ้นเสื่อ ทำไม่ถึงเป็นเหยาจิ้นเสื่อไปได้

เชื้อเส้าเหวินจ้องเหยาจิ้นเสื่อ สีหน้าของเขาลับสนอย่างยิ่ง ในที่สุดอารมณ์ความรู้สึกทั้งหมดก็แปรเปลี่ยนเป็นความระอึกระอ่วน ทั้งยังเจือด้วยเลี้ยวของความเบื่อน่ายที่เกิดขึ้นโดยที่ตัวเขาเองก็ไม่ทันรู้ตัว

เหยาจิ้นเสื่อละสายตาจากใบหน้าของเหยาจิ้นอวีร์ เหลือบมองเชื้อเส้าเหวิน แวบหนึ่ง เพียงผาดเตยวิภพอจะทำให้นางมองเห็นความรู้สึกที่แสดงออกมาบนใบหน้าของบุรุษผู้นั้นได้อย่างชัดเจน นางจึงคลี่ยิ้มเย็นชามากไม่ได้

เหยาจิ้นอวีร์เองก็สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงบนใบหน้าของเชื้อเส้าเหวิน เช่นกัน หัวใจนางเต้นเร็วจุกจุกลง รู้สึกเบิกบานอย่างไม่อาจกลั้น รู้เพียงว่า

ความอดทนและความทุ่มเทในการใช้ชีวิตราวกับจำศีล ยอมแบกรับความ
น้อยเนื้อต่ำใจในช่วงหลายปีที่ผ่านมาจนคุ้มค่าแล้ว ความสุขที่ได้แก้แค้นทำให้
นางเผยสีหน้าปีติยินดีออกมาอย่างควบคุมไม่อยู่

ทว่าเมื่อเห็นเหยาจิ้นเส้าที่มองมาราวกับจะปลดปล่อยสายฟ้าฟาดจาก
ดวงตา เหยาจิ้นอวี่ลนลาน ส่งยิ้มอ่อนหวานและราบเรียบตอบ แต่ดวงตา
คู่นั้นปรากฏแววร้ายและลำพองใจ

ทว่าเพียงพริบตาเดียวเหยาจิ้นอวี่ก็เปลี่ยนสีหน้า นางเลิกผ้าห่มออก
ก่อนเดินลงมาจากเตียงช้าๆ ทันใดนั้นคล้ายนางเพิ่งรู้ว่าตนเองไม่มีเสื้อผ้า
ปกคลุมกาย ก็ตกใจลนลานถอยกรูดขึ้นไปบนเตียงตามเดิม เรือนร่างที่เต็ม
ด้วยรอยแดงซึ่งเกิดจากการถูกดูตึงถูกปกปิดด้วยผ้าห่มอีกครั้ง “น้องสาว...
ข้าไม่รู้จริงๆ ว่าเจ้าจะอยู่ตึกเป็นเพื่อนข้า ท่านพี่...นี่มีเซ่เรื่องนายยินดี น้องสาว
บาดเจ็บเลือดไหล! ตามคนเข้ามา! รีบตามคนเข้ามา! พวกเจ้าตายกันไปหมด
แล้วหรือไร” เหยาจิ้นอวี่เอ่ยพลางคว้าเสื้อผ้ามาสวมใส่ ทว่ามีคู่นั้นของนาง
ลั่นเทา ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ยังไม่สามารถสวมเสื้อผ้าได้

เหยาจิ้นเส้าจะไม่เข้าใจความคิดของเหยาจิ้นอวี่ที่จงใจเผยให้เห็น
ร่องรอยพิศواسเต็มเรือนร่างได้อย่างไร ตั้งแต่เชี่ยเส้าเหวินสมรสกับเหยาจิ้นอวี่
ด้วยหวังหาอวอร์ดเหยาจิ้นเส้า กว่าครึ่งปีที่ผ่านมาไม่เคยใช้ชีวิตฉันทามิตร
กับเหยาจิ้นอวี่เลย นี่คือนั่นแค้นอันอัปยศที่เหยาจิ้นอวี่คิดเอาคืน

เชี่ยเส้าเหวินยิ่งกระอักกระอ่วนกว่าเดิม แม้รู้สึกละอายใจ แต่เมื่อ
คิดถึงท่าทีเย็นชาเฉยเมยที่เหยาจิ้นเส้าปฏิบัติต่อเขาในยามปกติแล้วกลับมี
ความสุขและฮึกเหิมในคราวเดียวกัน

เขาเดินลงจากเตียงไม้ คว้าเสื้อตัวบางมาคลุมกายท่าทางสุ่ม ก่อน
เดินเข้ามายืนอยู่เบื้องหน้าเหยาจิ้นเส้า กระแอมกระไอหนึ่งแล้วเอ่ย
“จิ้นเส้า...ข้าไม่รู้ว่าเป็นเจ้า เหตุใดเจ้าถึงไม่หลบ รีบมาให้ข้าดูอาการเจ้าสิ”
เชี่ยเส้าเหวินพูดพลางยื่นมือออกมาหมายจะสัมผัสหน้าผากของเหยาจิ้นเส้า
ที่ถูกของแข็งกระแทกจนแตก

เหยาจิ้นเส้าตวัดตามองเขาก่อนเบี่ยงกายหลบ นางขยับตัวอย่าง
ปราดเปรี๊ยะว่องไว มองเขาด้วยแววตาคมดุจมิถุน แสดงความรังเกียจราวกับ
เขาเป็นสิ่งที่สกปรกก็ไม่ปาน

เซียเล่าเหวินสีหน้าขริมลงในชั่วพริบตา ร่างกายชะงัก มือข้างนั้น ค้างอยู่กลางอากาศ

ขณะเดียวกันนั่นเอง เมี่ยวซิงและเมี่ยวหงสาวใช้คนสนิทของเหยาจิ้นอวี่ ก็วิ่งเข้ามาพอดี จึงเห็นเหยาจิ้นอวี่ที่แสดงอาการปฏิกิริยาไม่ให้ความเคารพ สเซียเล่าเหวิน

เหยาจิ้นอวี่เดินลงจากเตียงอีกครั้ง แล้วเข้าไปตีมือของเซียเล่าเหวิน ที่ค้างอยู่กลางอากาศหนึ่งทีก่อนพูดอย่างโกรธเคือง “ท่านพีนี่แยจจริงเซียว มือไม้สกรปรกเช่นนี้ จะสัมผัสน้องสาวตามอำเภอใจได้อย่างไร หากทิ้งร่องรอย ความสกปรกเอาไว้คงไม่ดีแน่”

เซียเล่าเหวินที่ถูกอนุปฏิบัติด้วยเช่นนี้ ทั้งยังถูกห้ามเกียรติต่อหน้า สาวใช้ เมื่อได้เหยาจิ้นอวี่ช่วยกอบกู้ศักดิ์ศรี สเซียเล่าเหวินจึงมีสีหน้าดีขึ้น เล็กน้อย เขาคิดในใจ นางเป็นภรรยาที่อบอุ่น อ่อนโยน รู้จักเห็นอกเห็นใจ ผู้อื่น ทั้งยังมีเมตตาต่อผู้อื่น เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ความไม่พอใจที่เหยาจิ้นอวี่ปฏิบัติต่อเขาอย่างไม่ให้เกียรติยิ่งเพิ่มพูนอย่างไม่อาจควบคุม

เหยาจิ้นอวี่ตัวตึงเสียงเข้ม “ยังไม่รีบเข้ามาดูใบหน้าของอนุกันอีกรี! ใครเป็นคนแอบอ้างสั่งให้อนุเข้ามารับใช้ข้าที่นี่”

เหยาจิ้นอวี่ล้อมองดูท่าทางเสแสร้งของเหยาจิ้นอวี่ก็กระตุกมุมปากขึ้น เล็กน้อย

เมี่ยวซิงได้ยืนดั่งนั้นก็รีบร้อนเข้ามาดูบาดแผลบนหน้าผากของเหยาจิ้นอวี่ ทว่านางปิดมือออก

เมี่ยวหงคุกเข่าลง ก้มตัวลงต่ำจนศีรษะติดพื้น พึมพำมีหยุดปาก “ท่านโหวยกโหไซให้บ่าวด้วยเถิดเจ้าคะ ฮูหยินโปรดให้อภัยบ่าวด้วยเจ้าคะ! ไกล้ววันคล้ายวันเกิดของอวี่³แล้ว พวกบ่าวได้รับคำสั่งให้ปักภาพ ‘บุปผางามยามจันทร์เต็มดวง’ ขนาดสิบสองฉากกัน เนื่องด้วยภาพมีขนาดใหญ่ เวลายังกระชั้นชิด พวกบ่าวต้องเร่งมือกันข้ามคืน สาวใช้ที่คอยปรนนิบัติรับใช้ข้างกายเจ้านายจะเลือกส่งเดชมิได้ วันก่อนท่านโหวบอกจะให้ฮูหยินเป็นผู้วางระเบียบให้อนุ บ่าว...เลยถือวิสาสะเชิญอนุมาด้วยตัวเอง บ่าว

³ ตำแหน่งพระสนมเรียงจากสูงไปต่ำ หวงก้วยเพย ก้วยเพย เพย ผิน

สมควรตาย ท่านโหว ฮูหยิน โปรดอภัยให้บ้างด้วยเถิดเจ้าค่ะ!”

บ้านเดิมของเหยาจิ้นอวี่มีตำแหน่งเป็นวาณิชหลง รับผิดชอบดูแล หอเย็บปัก คอยส่งภาพผ้าปักสองด้านเป็นบรรณาการแก่ราชสำนัก เนื่องด้วยเหยาจิ้นอวี่เป็นบุตรศิษย์ของภรรยาเอกแห่งตระกูล บรรดาสาวใช้ที่ติดตามเหยาจิ้นอวี่มาล้วนมีฝีมือเย็บปักถักร้อยเป็นเลิศ แม้แต่ผู้อาวุโสที่ชำนาญงานเย็บปักประจำโรงเย็บปักในจวนโหวก็ยังไม่อาจทัดเทียมพวกนาง

อวีนผินเป็นที่สาวร่วมสายโลหิตของเซีย่เส้าเหวิน ตั้งแต่เข้าวังก็เป็นทีโปรดปรานของฮ่องเต้ ทั้งยังให้กำเนิดและเลี้ยงดูองค์ชายสี่ จึงได้รับเกียรติรุ่งเรืองยิ่งกว่าก่อน ในวันคล้ายวันเกิดของอวีนผิน เหยาจิ้นอวี่หมายจะมอบฉากบังตาปักลวดลายขนาดสิบสองฉากให้นาง แต่ด้วยเวลาค่อนข้างกระชั้นชิด นางร้อนรนจนเกิดอาการร้อนใน จึงตำหนิติเตียนพวกบ่าวไปหลายหน ครั้นเซีย่เส้าเหวินทราบเรื่องก็รู้สึกชახซึ่งใจ และสองวันก่อน เหยาจิ้นอวี่ก็เกือบเดินชนเหยาจิ้นอวี่ที่กำลังตั้งครุฑ ความจริงแล้วเขาเคยสั่งให้เหยาจิ้นอวี่วางระเบียบให้เหยาจิ้นอวี่ แต่ตอนนั้นเป็นเพียงถ้อยคำที่พูดตามธรรมเนียมเท่านั้น เขาทราบดีว่าเหยาจิ้นอวี่เป็นคนโอบอ้อมอารีและรักน้องสาวผู้นี้มากกว่าผู้ใด คงไม่มีวันยอมให้น้องสาวของนางต้องประสบความยากลำบากแน่นอน ไหนเลยจะคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์ดังเช่นวันนี้ได้

มีอย่างไหน ให้อนุเข้ามาปรนนิบัติรับใช้เจ้านายกับฮูหยินในขณะที่ทั้งสองกำลังตีไม้ด่ากับช่วงเวลาแห่งคำคืนด้วยกัน นี่เป็นเรื่องที่จะเกิดขึ้นในครอบครัวระดับล่างเนื่องจากมีสาวใช้ไม่เพียงพอเท่านั้น กับครอบครัวใหญ่โตอย่างจวนโหวนี้ นอกเสียจากว่าฮูหยินต้องการหมิ่นเกียรติอนุ ไม่เช่นนั้นยอมไม่มีทางสั่งให้อนุอยู่เวรรับใช้ในยามวิกาล เมื่อครู่ที่เห็นเหยาจิ้นอวี่ปากรกฏตัวต่อหน้า เซีย่เส้าเหวินยังเคลือบแคลงว่าเหยาจิ้นอวี่ตั้งใจารุณเหยาจิ้นอวี่ถึงได้ตั้งใจจัดการเช่นนี้ แต่ทันทีที่ได้ยินสาวใช้กล่าวคำ เขาก็หันมองเหยาจิ้นอวี่ด้วยความรู้สึกผิดระคนสงสาร ส่วนเหยาจิ้นอวี่สบตาเขาด้วยแววตาอ่อนโยน

เหยาจิ้นอวี่เห็นภาพความอบอุ่นของทั้งคู่ก็รู้สึกสะอิดสะเอียน ยกอ่างน้ำที่ถืออยู่ตลอดนี้สาดออกไป ได้ยินเพียงเสียงน้ำกระจายทำลายความเงียบยามราตรี เหยาจิ้นอวี่และเซีย่เส้าเหวินเปียกปอนไปทั้งตัว

เดิมทั้งคู่ก็แต่งกายหลดลุ่ยไม่เรียบร้อย ผมเผ้ายุ่งเหยิง ในเวลานี้

ยังมีสภาพกระเซอะกระเซิงแทบดูไม่ได้ ผ้าเช็ดตัวชุ่มโชกที่เคยอยู่ในอ่างน้ำเวลานี้กลับแนบสนิทอยู่บนใบหน้าหล่อเหลาของเซีย่เส้าเหวิน เสียงน้ำหยดลงสู่เบื้องล่างดังตึงตึง ๆ

เหยาจิ้นล้อมองคนที่ทั้งสองสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม รอบกายเงียบสงบ ได้ยินเพียงเสียงน้ำที่หยดลงมาเท่านั้น

เซีย่เส้าเหวินเป็นขุนนางสูงศักดิ์ ไม่เคยถูกข่มขู่หรือทรมานเหมือนนี่มาก่อน เขาตั้งใจไป เหยาจิ้นอวี๋เบิกตาโต ความรู้สึกแรกคือไม่อยากจะเชื่อ ทว่าความรู้สึกต่อมากลายเป็นดีใจแทบคลั่ง สาวใช้สองนางตกตะลึงจนตาค้าง เหลือบมองเหยาจิ้นแล้วราวกับมองคนวิกลจริต

ตามจารีตแห่งแคว้นต้าจิ้น ภรรยาถือว่าสามีจะถูกข่มขู่ด้วยไม้ยี่สิบครั้ง หากทุบตีทำร้ายสามี ไม่ว่าจะเกิดบาดแผลเล็กน้อยหรือสาหัสเพียงใด จะต้องรับโทษจ่งจำเป็นเวลาสองปีหรือมากกว่านั้น หากเป็นอนุภรรยาทำความผิดต่อสามีโทษยิ่งหนักขึ้น อนุภรรยาที่ร้ายภรรยาเอกจะได้รับโทษเทียบเท่ากับอนุภรรยาหรือทำความผิดต่อสามี

เหยาจิ้นเสียไม่เพียงกระทำผิดต่อสามี แต่ยังกระทำผิดต่อภรรยาเอกอีกด้วย จะต้องถูกข่มขู่ถึงตาย ไม่เช่นนั้นก็ต้องถูกจ่งจำอยู่ในเล้าหมูจนตายแล้วนำศพไปทิ้งในสุสานไร้ญาติอย่างไม่ไยดี ไม่มีใครเรียกร้องความเป็นธรรมเพื่อนางได้สักคน อนุภรรยาผู้นั้นคงมิได้ถูกกระตุ้นจนเป็นบ้าไปแล้วกระมัง แม้นนางมีศักดิ์เป็นหลานสาวของอดีตขุนนางระดับสูง แต่ยามนี้กลับเป็นเพียงอนุผู้ต่ำต้อยเท่านั้น นางอาจหาญประพடுத்தัวเช่นนี้ได้อย่างไร

ท่ามกลางความตื่นตกใจของผู้คนในห้อง ไม่มีใครสังเกตเห็นแววตาเฉียบคมและเยือกเย็นบาดลึกที่หมายจะทำลายล้างให้พินาศที่เคลือบแฝงอยู่ในดวงตาของเหยาจิ้นแล้วเลย ในเมื่อเจ้าไร้คุณธรรมกับข้า ข้าก็จะไม่ปรานีเจ้าเหมือนกัน ดูถูกดูแคลนข้าเช่นนี้ ไม่แม้แต่จะมอบความสงบสุขในปีนปลายชีวิตให้ข้า เช่นนั้นแล้วก็จะจวอดวายไปด้วยกันเถิด!

ยามนี้เป็นช่วงหมันตฤดู แม่นในห้องจะมีกระถางไฟให้ความอบอุ่นอย่างที่สุดแล้ว แต่เมื่อเปียกน้ำจนชุ่มโชก และลมหนาวพัดมาหอบหนึ่ง ย่อมรู้สึกหนาวเหน็บทรมาณ เหยาจิ้นอวี๋มีปฏิกิริยาตอบสนองก่อนเซีย่เส้าเหวิน นางรีบโผไปคว้าผ้าเช็ดตัวที่ปกคลุมใบหน้าของเซีย่เส้าเหวินออกด้วยมือสั่นเทา

หลังคว้าผ้าเช็ดตัวผืนนั้นไว้ได้ นางกลับตั้งใจออกแรงบีบผ้า ทำให้น้ำที่ชุ่มบนผ้าไหลรดใบหน้าของเซียเส้าเหวินอีกครั้ง

เซียเส้าเหวินยกมือผลักเหยาจิ้นอวี้ออกด้วยความโกรธ นางตกใจจนมือสั่น ผ้าเช็ดตัวผืนนั้นร่วงลงพื้น ทว่านางเอ่ยว่า “ท่านพ่อกับโอรสน้องสาวเลยเจ้าคะ!” ว่าพลางรีบร้อนหันไปเอ่ยกับเหยาจิ้นเสื่อ “น้องสาว แคว้นต้าจิ้นของเราเมื่อกี้ หากอนุกระทำผิดต่อสามีจะต้องถูกโบยตีจนตายและจะถูกนำศพไปทิ้งไว้ในสุสานไร้ญาติ... ข้ารู้ว่าน้องสาวคงน้อยเนื้อต่ำใจ ไม่ว่าจะน้องสาวจะปฏิบัติต่อข้าเช่นไร ข้าล้วนรับได้ แม้น้องสาวจะโกรธมากแค่ไหนก็ไม่ควรปฏิบัติต่อท่านพี่เช่นนี้... ยังไม่รีบคุกเข่าขออภัย ขอให้ท่านพี่ใช้ชีวิตเจ้าอีกหรือรีบคุกเข่าลงเร็วเข้าสิ!”

เหยาจิ้นเสื่อเห็นเหยาจิ้นอวี้อ้วนอ้วนเข้ามาผลักตน นางมองเหยาจิ้นอวี้อย่างสายตายืนชาและเชือดเฉือน

เหยาจิ้นอวี้อ้วนอ้วนที่ถูกเหยาจิ้นเสื่อจ้องเขม็งเช่นนั้นพลันเสียวสันหลัง และเมื่อคิดได้ว่าตนเองกำลังตั้งครรภ์ก็ไม่กล้าเข้าไปใกล้นางอีก

เหยาจิ้นอวี้อ้วนอ้วนเห็นเหยาจิ้นเสื่อยืนยียดอกก็คิดดูแคลนนางอยู่ในใจ เป็นสตรีทำด้วยโลหิตหึงจะมีประโยชน์อันใด สิ่งสำคัญที่สุดคือต้องมีเล่ห์เหลี่ยมต่างหาก ควรรู้ว่าบุรุษต้องการสิ่งใด และเอาอกเอาใจจนเขาเชื่อใจ ตนจึงจะได้รับเกียรติสูงศักดิ์

เหยาจิ้นอวี้อ้วนอ้วนคิดเห็นเช่นนี้ แต่แล้วนางก็คุกเข่าลงดั่งตึงต่อหน้าเซียเส้าเหวิน เงยหน้าอ้อนวอน “ท่านพี่ น้องสาวถูกมารดาตามใจตั้งแต่ยังเด็ก ไม่เคยต้องรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจเช่นนี้มาก่อน จะกระทำการเลอะเลือนไปบ้างก็เป็นเรื่องที่ไม่เสี่ยงไม่ได้ เป็นเพราะนางโสดใจท่านถึงได้กระทำเช่นนี้ แม้นักกล่าวว่แคว้นต้าจิ้นเรามีจารีต แต่น้องสาวต่างจากอนุท้าวไปนะเจ้าคะ ท่านพี่มีจิตใจเมตตาโปรดยกโทษให้นางสักหนเถิด... ในฐานะที่ข้าเป็นพี่ของนาง เป็นภรรยาของท่าน ย่อมมีความผิดที่ไม่อบรมนางให้ดีเช่นกัน หากท่านจะลงโทษ ก็ลงโทษข้าเถิด”

เซียเส้าเหวินมองเหยาจิ้นอวี้อ้วนอ้วน นางสวมเสื้อผ้าบางที่เปียกชุ่มจนมองเห็นเรือนร่าง ใบหน้าที่ถูกน้ำสาดเมื่อครู่ซีดเผือดจนแปรเปลี่ยนเป็นสีเขียว ดวงตาคู่อวบน้ำตาเอ่อลลอร ริมฝีปากบวมแฉ่น้อยๆ เส้นผมยาวเปียกแฉกกายมองดูคล้ายหงส์ขาวที่กำลังเช็ดลำคอขึ้นอย่างสง่างาม หยดน้ำบนเส้นผม

ไหลลงสู่ร่องอกที่โพล่พ้นเสื้อซับในสีเขียวสด นางช่างดูน่าสงสาร บอบบาง เย้ายวน แต่ยิ่งใจกว้างเปี่ยมไปด้วยคุณธรรม

ยิ่งคิดถึงเลือดเนื้อเชื้อไขของเขาในครรถ์นาง คิดถึงช่วงเวลาสองปี ที่ผ่านมาที่เขาล่าเอียงเอาแต่รักเหยาจิ้นเสื่อ ทว่าเหยาจิ้นอ้วกลับไม่เคยแสดงออก ถึงความไม่พอใจเลยสักครั้ง ยิ่งตอนสมุหพระอาลักษณ์ยื่นฟ้องให้เขาออกจาก ตำแหน่ง นางตื่นนอนคุกเข่าอ้อนวอนที่หน้าตำหนักหรือหนึ่งเพื่อเขา

นางไม่เคยรู้สึกเคลือบแคลงในตัวเหยาจิ้นเสื่อแม้แต่น้อย หากยังรักใคร่ เอ็นดูเมกเช่นปกติ นางยังช่วยเขาจัดการทุกสิ่งในจวนโหวอย่างเป็นระเบียบ เรียบร้อย ทั้งยังกตัญญูต่อบิดามารดาอย่างยิ่งยวด ได้นางมาอยู่เคียงข้างกาย เช่นนี้นับว่าเป็นโชคดีที่สุดในชีวิตของเขาแล้ว แม้รูปโฉมของนางไม่งดงาม เท่าเหยาจิ้นเสื่อ แต่นับว่าเป็นสตรีที่โดดเด่นกว่าสตรีทั่วไป เหตุใดก่อนหน้านี้ เขาถึงไม่รู้จักรักและทะนุถนอมนางบ้างเล่า

เซี่ยเส้าเหวินหันหน้ามองเหยาจิ้นเสื่อที่ยืนยึดอกตัวตรงมองมาด้วย สายตาเย็นชาอีกครั้ง ความรู้สึกขุ่นเคืองภายในใจเขาก็พุ่งสูงเทียมฟ้าทันใด เพราะเหยาจิ้นเสื่อใส่ใจเขาถึงได้ประพฤติตัวเช่นนี้หรือ ไร้สาระสิ้นดี สองปี ที่ผ่านมานี้เขายังคงคิดถึงแต่นาง แต่นางกลับมีท่าทางเย็นชาเหมือนก้อนน้ำแข็ง ไม่เคยมีใจให้เขาเลยสักนิด นางสนใจเพียงชื่อเสียงบริสุทธ์ของสองจ้วงหยวน แห่งตระกูลเหยา นางสนใจแต่หนังสือ สมุด กระดาษ และหมึก สนใจแต่ บุปผา ดอกหญ้า แมลง และปลาของนางเท่านั้น

หากพวกเขาไม่ได้เติบโตมาด้วยกัน หากเขาไม่รักใคร่เอ็นดูเหยาจิ้นเสื่อ มากถึงเพียงนี้ เขาคงเคลือบแคลงสงสัยว่านางมีชายอื่นอยู่ในใจเป็นแน่! นาง คงโกรธที่เขาไม่ได้มอบตำแหน่งภรรยาเอกให้ ถึงได้รังเกียจเขามากถึงเพียงนี้ เกรงว่าตอนนี้นางคงเกลียดชังเขาแล้ว

เมื่อครู่ยืนอยู่ห่างกันพอสมควร เซี่ยเส้าเหวินจึงไม่ทันสังเกตเห็น ทว่า ตอนนีเหยาจิ้นเสื่ออยู่ตรงหน้าเขา เขาจึงเห็นความเย็นชาและความระอา ในดวงตาของนางอย่างแจ่มแจ้ง! เขาเป็นถึงท้นฮวา⁴ ผู้มีชื่อเสียง สง่างาม หาได้เปรียบ ทั้งยังเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งโหว บรรดาคักดีของเขาสูงส่ง แต่

⁴ บัณฑิตที่สอบหน้าพระที่นั่งได้ 3 อันดับแรก คือ จ้วงหยวน บังเหยียน ท้นฮวา

ถูกนางหมิ่นเกียรติเช่นนี้ นางคิดว่านางเป็นใคร คิดว่าตนเองยังเป็นคุณหนู ผู้สูงศักดิ์จากตระกูลราชเลขาธิการอยู่อีกหรือ

ทุกวันนี้เหยาจิ้นเสี้ยวมีตำแหน่งเป็นเพียงอนุผู้ต่ำต้อย แต่นางกล้า ล่วงเกินเขาเช่นนี้ หากปล่อยปละละเลยไม่เอาผิดนาง เขาจะหยัดยืนอยู่ใน สังคมได้อย่างไร มารดาของเขากล่าวไว้ไม่ผิด สตรีที่หยิ่งโสเช่นนี้ไม่รู้จัก คำว่ารัก ยิ่งไม่รู้สิ่งใดควรไม่ควร ด้วยเหตุนี้เหยาจิ้นอวี๋ถึงได้เป็นภรรยาเอก คนโปรดที่คู่ควรจะอยู่เคียงข้างกายและร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเขา

เซี่ยเส้าเหวินคิดเช่นนี้ แวดตาพลันหม่นลง และเมื่อเขาคิดถึงคำพูดที่ เหยาจิ้นเสี้ยวชอบบอกเขาในช่วงสองปีที่ผ่านมา คอยโน้มหน้าให้เขาสงวนกิริยา โนมหน้าให้เขาปล่อยวางเรื่องอำนาจ ตอนพี่สาวตั้งครรภ์ นางยังโน้มหน้าให้เขา ไปเกลี้ยกล่อมพี่สาวให้เอาเด็กออก นางมีเจตนามุ่งร้ายมาโดยตลอด ไม่เห็น คุณงามความดีของจวนโหว คาดว่านางคงล่วงรู้เรื่องที่เขาล่องลวงทำลายความ บริสุทธิ์ของนางแล้ว จึงตั้งใจเอาคืน

เมื่อคิดถึงตรงนี้ เซี่ยเส้าเหวินก็ตาสว่าง อดตัวสั่นเทาไม่ได้ เขารีบร้อน ประคองเหยาจิ้นอวี๋ให้ลุกขึ้นยืน ปล่อยประโลมนางพาลงสั่งให้สาวใช้รับ ประคองนางกลับไปนอนบนเตียง

เมื่อยังประคองเหยาจิ้นอวี๋มาข้างเตียง ทว่าเหยาจิ้นอวี๋ยังหันกลับมา ร้องขอความเมตตาให้เหยาจิ้นเสี้ยวไม่หยุด

ส่วนเมี่ยวหวังวิ่งออกไปเตรียมน้ำร้อน เหยาจิ้นเสี้ยววัดตามองเมี่ยวหวัง ที่รีบร้อนวิ่งออกไปด้านนอก ที่เมี่ยวหวังบอกว่าจะไปเตรียมน้ำร้อนคงเป็นเพียง เรื่องหลอกลวง ที่จริงแล้วออกไปเรียกบ่าวคนอื่นในจวนให้มามุงดูฉาก ทะเลาะวิวาทต่างหาก

หากเรื่องราวจวนโหวนี้รู้ไปถึงหูของซูหยินผู้เฒ่า แล้วอนุผู้ต่ำต้อยอย่าง เหยาจิ้นเสี้ยวจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างไร ถึงยามนั้นต่อให้เซี่ยเส้าเหวินเกิด อารมณ์นาง หรือคิดถึงไมตรีในคืนวันเก่าๆ แค่นั้น นางก็ยังคงถูกเถื่อนหน้ จวนเหวอะหวะ⁵ อยู่ดี ละครวันนั้นช่างดูเดือดร้อนใจ แต่เหยาจิ้นเสี้ยวไม่ใส่ใจ

⁵มาจากสำนวน “ถูกเถื่อนหน้จวนเหวอะหวะ แต่ก็ยังไม่ตาย” หมายความว่า เป็นผู้ถูก กระทำ ต้องทนทุกข์ทรมาน

นางเริ่มเอือมระอากับละครเหล่านี้เต็มที อยากจะจบละครเรื่องนี้แล้ว

เหยาจิ้นอวี้อุตส่าห์วางแผนการสารพัด ไม่สู้ปล่อยให้นางได้เสพสุขไปก่อน เมื่อถึงเวลาที่นางได้ทุกอย่างไปครอบครอง แต่ทุกสิ่งทุกอย่างมอดไหม้ลงต่อหน้า เหยาจิ้นอวี้อาจจะรู้ว่าอะไรคือเสียใจภายหลัง อะไรคือเจ็บปวดรวดร้าวปานจะขาดใจ! ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน เพราะอีกไม่นานวันนั้นก็จะมีมาถึง

เหยาจิ้นลือ่ลือ่คิดกลางถอนสายตาที่มองเหยาจิ้นอวี้อีกกลับมา แล้วตัวตตามองเขี้ยวเส้าเหวินที่กำลังโกรธกริ้ววุ่นวายก่อนเอ่ยประโยคแรกของวันนี้ “ท่านบอกว่าชาติภพนี้จะรักเพียงข้าผู้เดียวอย่างไรเล่า ทำไมกัน แค่นี้ก็ทนไม่ไหวแล้วหรือ” กล่าวจบก็เผยรอยยิ้มถากถางบนใบหน้างดงาม

“นางแพศยา! เจ้ากล้าดีอย่างไร!” คำพูดของเหยาจิ้นลือ่เป็นดั่งน้ำมันที่ราดใส่กองไฟ เขี้ยวเส้าเหวินเดือดดาลจนหน้าแดงจัด เขายกเท้าถีบนาง

น้ำหนักเท้าที่เต็มไปด้วยความโกรธแค้นของเขี้ยวเส้าเหวินรุนแรงถึงขั้นทำให้เหยาจิ้นลือ่กระเด็นออกไป

เหยาจิ้นลือ่ที่กลิ้งอยู่บนพื้นถ่มเลือดออกมา นางยันตัวลุกขึ้นนั่ง เลือดแดงสดไหลออกจากมุมปาก ความบอบบางและความงดงามเยือกหยิ่งที่ปรากฏชวนให้ผู้คนเห็นใจสงสาร

เขี้ยวเส้าเหวินไม่คิดว่าตนจะถีบเหยาจิ้นลือ่แรงมากถึงเพียงนี้จึงรู้สึกตกใจและสับสน ทำท่าจะวิ่งเข้าไปหานาง

แต่เหยาจิ้นลือ่กลับหัวเราะเหยียดหยามเขา ก่อนเอ่ย “ที่แท้ท่านโหวเองก็มีช่วงเวลาที่ยิ่งแกร่งห้าวหาญเหมือนกัน ทำได้ยากยิ่งนัก!”

ยามปกติที่อยู่ต่อหน้าเหยาจิ้นลือ่ เขี้ยวเส้าเหวินจะอบอุ่นและอ่อนโยนมาโดยตลอด ถึงขั้นจงใจประจบเอาใจนางด้วยซ้ำ แต่เมื่อถูกเหยาจิ้นลือ่ต่อว่าเหยียดหยามเช่นนี้ เศษเสี้ยวของความสงสารในใจพลันสูญสลายจนสิ้น

“ไม่นะท่านโหว! น้องสาว!” ในเมื่อเหยาจิ้นอวี้อุตส่าห์วางแผนอุบายถึงขั้นนี้แล้ว จะยอมให้เหยาจิ้นลือ่มีโอกาสพลิกสถานการณ์กลับมาได้อย่างไร เมื่อเห็นเสี้ยวของความสงสารในใจเขา นางจึงกรีดร้องด้วยความตกใจ จากนั้นก็เอียงศีรษะไปด้านข้าง ดวงตาเบิกโพลงแล้วหมดสติไปทันที

“ฮูหยิน!”

ครั้นเหยาจิ้นอวี๋หมดสติ ในห้องกีโกลาหลุ่นววย ซุนหม้วม้วนนำ บ่าวกุ่มหนึ่งรีบร้อนเข้ามา สภาพเขี่ยเส้าเหวินที่กระชอะกระเซิงจึงปรากฏ สู่สายตาของคน

เหยาจิ้นลื้อกับเขี่ยเส้าเหวินเป็นคู่หมั้นคู่หมายกันตั้งแต่ยังอยู่ในครรภ์ แต่หลังครอบครัวของนางตกอับ คนตระกูลเขี่ยก็ไม่ยอมให้เขี่ยเส้าเหวิน แต่งงานกับเหยาจิ้นลื้อ แต่เพราะเขี่ยเส้าเหวินไม่ยินยอมและไม่อาจตัดใจ จากนาง จึงรวมหัวกันนางอุบายทำลายความบริสุทธิ์ของเหยาจิ้นลื้อ ทำให้ ชื่อเสียงของนางมีมลทินจนต้องกลายเป็นอนุของเขา

เขารู้สึกเจ็บปวดทุกข์ตรม ในยามนั้นแม่เหยาจิ้นอวี๋จะแต่งเข้าจวน มากกว่าครึ่งปีแล้ว เขายังไม่เคยร่วมหลับนอนกับนางฉันสามีภรรยาเลยสักครั้ง คิดเพียงอยากให้เหยาจิ้นลื้อเป็นผู้ให้กำเนิดบุตรชายคนโต แต่เหยาจิ้นลื้อ ที่เข้าจวนเกือบสามปีแล้วยังไม่ตั้งครรภ์ ครั้งหนึ่งเขี่ยเส้าเหวินบังเอิญได้ยิน สาวใช้ของเหยาจิ้นอวี๋พูดคุยกัน เขาถึงได้กระจางว่าเหยาจิ้นลื้อกินยาป้องกันการตั้งครรภ์มาโดยตลอด

เขี่ยเส้าเหวินทุกข์ใจอยู่นานหลายวัน แต่ไม่กล้าถามเหยาจิ้นลื้อตรง ๆ สุดท้ายเขาได้แต่คิดเอาเองว่า ที่นางทำไปเช่นนั้นก็เพื่อเหยาจิ้นอวี๋ และไม่ยาก ให้คนอื่นกล่าวหาว่าเขาล่าเอียงรักอนุและรังเกียจภรรยาเอก แต่วันนี้คิดดูแล้ว ช่างน่าขันเสียนี้กระไร สิ่งที่เหยาจิ้นลื้อต้องการมาตลอดก็คือเกียรติยศหน้าตา ของตัวนางเอง นางถูกบีบบังคับให้ต้องเป็นเพียงอนุ จึงรู้สึกว่าเป็นเขาที่ทำให้ ชื่อเสียงสูงส่งของนางมีมลทิน นางมองข้ามหัวใจของเขา นางรังเกียจเขา ถึงไม่ยอมให้กำเนิดและเลี้ยงดูบุตรของเขา!

คิดถึงตรงนี้ เขี่ยเส้าเหวินก็มองเหยาจิ้นลื้อด้วยสายตาอำมหิต โใบหน้า หล่อเหลวเปลี่ยนเป็นดุร้าย

บางครั้งมนุษย์เราก็แปลกประหลาดเช่นนี้ เมื่อใดที่เกิดเหตุการณ์ บางอย่างกระทบความรู้สึกที่แอบซ่อนไว้อยู่ใจ ถึงได้รู้สึกตัวว่าถ้อยคำสาบาน รักมันตราบชั่วฟ้าดินสลายมากมายที่เคยบอกกล่าวเริ่มเปลี่ยนแปลง ไม่อาจ กลับเป็นเหมือนดั่งเก่าก่อน

ในเวลานี้เขี่ยเส้าเหวินก็เป็นเช่นนั้น ความรักเปลี่ยนเป็นความแค้น ในช่วงพริบตา คลื่นความเกลียดชังที่สูงเทียมฟ้าพรั่งพรูออกมา เมื่อก่อนเขา

เคยรักเหยาจิ้นเสี้ยวมากเพียงใด ตอนนั้นก็เกลียดชังนางมากเพียงนั้น เขาารู้สึกเพียงเหยาจิ้นเสี้ยวเนรคุณ ไม่คู่ควรกับความรักที่เขามอบให้นางตลอดหลายปีเลยแม้แต่น้อย มีเพียงเหยาจิ้นอวีเท่านั้นที่คู่ควรกับความรักที่แท้จริงของเขานางเป็นคนอบอุ่นมีเมตตา ทั้งยังชื่นชมเขาอย่างจริงใจ ตอนที่ในครรภ์ของนางก็มีเลือดเนื้อเชื้อไขของเธอ คือบุตรจากภรรยาเอกของเธอ...

เมื่อคิดได้เช่นนี้ ความรักใคร่ทะนุถนอมที่เขี่ยเส้าเหวินเคยมีต่อเหยาจิ้นเสี้ยวก็ปลาสนาการ และเวลานี้เขาก็ยิ่งรู้สึกอับอายขายหน้าพวกบ่าวจึงสะบัดแขนเสื้อมองเหยาจิ้นเสี้ยวด้วยสายตาเย็นชา “มัวยืนเช่อกันอยู่โยริบพานางแพศยานี้ออกไปเดี๋ยวนี้! เอาไปขังไว้ในห้องเก็บพิน พรุ่งนี้เช้าค่อยไปเรียนท่านแม่ให้ลงโทษนาง แล้วรีบไปตามหมอมารักษาเสีย! หากภรรยาข้าแห่งพวกเจ้าไม่ตายดีแน่!”

ขุนหม่อมมัวปีติยินดียิ่ง นางรีบร้อนรับคำ หมิงสูงวัยเอาหนามขนาดใหญ่สองคนจึงเดินเข้าหาเหยาจิ้นเสี้ยวอย่างมาดร้าย

เหยาจิ้นเสี้ยวฝืนยืนตัวเองให้ลุกขึ้นยืนอย่างทุลักทุเล แล้วเอ่ยด้วยเสียงเย็นชา “พวกเจ้าไม่ต้องลากข้า ข้าเดินไปเองได้”

ชาติกำเนิดของเหยาจิ้นเสี้ยวไม่ธรรมดา นางมีบุคลิกสูงส่งและสง่าราศีต่างจากอนุทั่วไป ดวงตาฉายแววน่าเกรงขามจนหม่อมมัวทั้งสองคนไม่กล้าล่วงเกิน ทว่ายามนี้จุดจบถูกกำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว ขุนหม่อมมัวจึงไม่คิดฉวยโอกาสซ้ำเติมเหยาจิ้นเสี้ยวจนตนเองตกเป็นข้าปากของผู้อื่น ผู้คนในห้องจึงได้เห็นเหยาจิ้นเสี้ยวฝืนเรือนกายอันแบบบางเดินออกจากห้องไปที่ละก้าว

เหยาจิ้นเสี้ยวเดินออกจากเรือนหลักก็เห็นว่าจำนวนมากยืนออกกันอยู่ในสวน ทุกคนต่างชะเง้อมองมาทางนี้ นางหยุดยืนตรงระเบียงทางเดิน มีเพียงเสื้อตัวบางคลุมกายเพื่อป้องกันความหนาว ภายใต้แสงโคมสีแดงรอบด้านที่สาดส่อง ยิ่งขับเน้นให้ความอ่อนแอและเปราะบางดุจดั่งหลิวงาภูษิตทว่าโลหิตบนดวงหน้าแดงาม และร่างกายตั้งตรงสง่างามอย่างทรงของนางกลับเพิ่มความสูงส่ง งามอาจห้าวหาญ และน่ายำเกรงให้นาง

เมื่อนึกถึงฐานะของอนุท่านนี้ และนึกถึงถ้อยคำสรรเสริญที่ส่องเต็องค์ก่อนเคยตรัสไว้ตอนนางอายุเพียงเจ็ดขวบ ก็คิดถึงช่วงเวลารุ่งโรจน์ที่ความ

ดงามเมื่อครั้งเข้าพิธีปักปัน⁶ ของนางทำให้ทั้งเจียงหนาน⁷ ลั่นสะเทือน พวก บ่าวรับใช้ต่างพากันทอดถอนใจอย่างปลงอนิจจัง แม้เป็นดั่งบุตรรักของสวรรค์ ก็ไม่อาจขัดขืนคำกล่าวโบราณที่ว่า หงส์ตกอับไม่อาจสูงส่งเท่าไก่!⁸ ครั้งนี้ อนุทยาล่วงเกินนายท่านเกินไปแล้ว เกรงว่าคงยากที่จะพลิกสถานการณ์ กลับมาได้อีก

ลมหนาวที่พัดกระโชกเข้ามากระตุ้นประสาทสัมผัสของเหยาจิ้นเสว่ ทำให้นางรู้สึกถึงความเจ็บปวดตามร่างกายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น หากแต่ความเจ็บ จากบาดแผลที่หน้าผาก หรือความเจ็บปวดกลางลำตัวที่ถูกเขี่ยเส้าเหวินถิบ เต็มแรง ก็ยังเทียบไม่ได้กับความเจ็บปวดบิบบิ้นคั้นที่แล่นอยู่ตรงช่วงท้องของนาง แม้แต่น้อย ของเหลวอุ่นร้อนไหลลงมาตามขาทางแกง เหยาจิ้นเสว่รู้สึกทุกข์ตรม แต่กลับกระตุกยิ้มแสนประหลาดน้อยๆ เขี่ยเส้าเหวิน บุรุษผู้กระหายอยาก ให้นางมีลูกมาตลอด อีกไม่นานก็จะได้รู้ว่าเขาลงมือฆ่าลูกที่เฝ้าคอยมานานแสนนานด้วยน้ำมือตัวเอง!

เหยาจิ้นเสว่บรรจกลูบท้องน้อยของตนอย่างแผ่วเบา รอยยิ้มประหลาด ค่อยๆ จางลงและเปลี่ยนเป็นความทุกข์ระทมเจือรู้สึกผิด ลูกจ๋า นี่มิใช่เพราะ แม่ใจร้าย แต่เป็นเพราะเจ้าเลือกเกิดมาผิดต่างหาก ถ้าให้เจ้าเกิดมาแล้ว ถูกเหยียบย่ำศักดิ์ศรี ต้องประสบกับการฆ่าล้างตระกูลตั้งแต่ยังเล็ก ต้อง ซัดเซพเนจรไปชั่วชีวิต มิสู้ไม่ต้องลืมหามาเผชิญโลกอันโสมมนี้ยังดีเสียกว่า เจ้าวางใจเถิด อีกไม่นานแม่จะตามไปอยู่กับเจ้า และจะทำให้คนทั้งจวนโหว ถูกฝังไปพร้อมกับเจ้าด้วย!

แต่แล้วนางเห็นแสงจากโคมไฟสายหนึ่งจากที่ไกลๆ กำลังเคลื่อนเข้ามา ซ้ำๆ ท่ามกลางความมืด

เหยาจิ้นเสว่มองเงาคนที่กำลังเคลื่อนไหวย่างก่อนเสวยยิ้มหยัน ว่านชื่อ⁹

⁶ เด็กหญิงเมื่ออายุครบสิบห้าปีจะต้องเข้าพิธีปักปัน เพื่อแสดงว่าก้าวเข้าสู่วัยสาวและพร้อมที่จะออกรเรือนแล้ว

⁷ พื้นที่บริเวณตอนล่างของแม่น้ำแยงซีในจีนปัจจุบัน

⁸ เป็นสำนวน หมายถึง บุคคลสำคัญที่สูญเสียอำนาจหรือตกอับก็ไม่ได้สำคัญหรือ ไม่ได้มีค่ายิ่งกว่าคนธรรมดาทั่วไป

⁹ ชื่อ เป็นคำเรียกต่อท้ายนามสกุลของสตรีที่แต่งงานแล้ว

มารดาของเซียเล่าเหวินมาถึงแล้ว

เมื่อเห็นเงาคนกกลุ่มนั้นแล้ว เหยาจิ้นลือกลับหยุดยืนนิ่งอยู่ตรงระเบียงทางเดินนั้น ซุนหมัวมัวเองก็ไม่ได้เร่งเร้านาง สุธยินผู้เฒ่ารังเกียจเหยาจิ้นลือเป็นทุนเดิม เหยาจิ้นลือเสนอตัวให้เช่นนี้ จะไม่สนองนางได้อย่างไร

ทุกคนในที่นั้นต่างมองคนอีกกลุ่มที่ค่อย ๆ เดินเข้ามา วาดฝันว่าหลังจากนี้สุทธินผู้เป็นนายของตนจะได้ครอบครองความเป็นใหญ่เพียงลำพัง พวกเขาจะได้มีหน้ามีตา อวดเบ่งใช้อำนาจได้สักที ถึงขนาดที่ไม่มีใครสังเกตเห็นเลยว่ากระโปรงสีดอกบัวของเหยาจิ้นลือถูกย้อมไปด้วยสีแดงสดของโลหิต

ว่านชือสวมเสื้อตัวในสีน้ำเงินเข้ม คลุมทับด้วยเสื้อไร้แขนผ่าหน้าตัวยาว สีดำปักตัวอักษรผู้¹⁰ ล้อมด้วยลวดลายบุปผา ห่มผ้าคลุมขนจื่อเตี่ยว¹¹ ข้างกายมีสาวใช้ช่วยประคองเดินขึ้นบันได

ทุกคนต่างทยอยทำความเคารพ เหยาจิ้นลือกลับยื่นตัวตรง มองว่านชือด้วยสายตานิ่งสงบ ในอดีตว่านชินหลงใหลกับมารดาของเหยาจิ้นลือเคยแลกเปลี่ยนผ้าเช็ดหน้า¹² กัน ทั้งคู่ออกเรือนวันเดียวกัน คู่สมรสของทั้งสองต่างเป็นคนใหญ่โตมีฐานะสูงส่ง ทั้งยังตั้งครรภปีเดียวกัน จึงหมั่นหมายเด็กในครรภ์ตั้งแต่ยังไม่คลอด เสียตายก็แต่มารดาของเหยาจิ้นลือตั้งครรภได้เพียงสามเดือนก็แท้งบุตร คนทั้งสองตระกูลต่างรู้สึกเสียตาย

สี่ปีต่อมา มารดาของเหยาจิ้นลือตั้งครรภอีกครั้ง ว่านชินหลงจึงถามเรื่องหมั้นหมายขึ้นมาอีก มารดาของเหยาจิ้นลือตอบรับด้วยความยินดีเหมือนตฤดูในปีเดียวกัน มารดาของเหยาจิ้นลือได้ให้กำเนิดเหยาจิ้นลือ ครั้นนางอายุครบหนึ่งเดือน จวนอุ๋อันโหวกก็เขียนหนังสือหมั้นหมายอย่างเป็นทางการตามคำมั่นสัญญาที่เคยตกลงกันได้ ฝ่ายหนึ่งเป็นขุนนางชั้นสูงผู้สร้างคุณูปการแก่แคว้นต้าจิ้น อีกฝ่ายเป็นครอบครัวของราชเลขาธิการ สองตระกูลรวมกันเป็นหนึ่ง กลายเป็นเรื่องเล่าอันดั่งงามที่ผู้คนพากันกล่าวขานถึง

¹⁰ ผู้ (福) หมายถึง โชค หรือ โชคลาภ

¹¹ สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมขนาดเล็กชนิดหนึ่ง อยู่ในตระกูลเดียวกับเพียงพอน ส่วนหัวคล้ายแมวหรือสุนัขจิ้งจอก ลำตัวยาวเพรียว หางยาว ขนฟู สีดำอมน้ำตาล มีถิ่นกำเนิดในแมนจูเรีย ถือเป็นสัตว์ล้ำค่าและหายาก

¹² หมายถึง สตรีผู้มีไมตรีที่ดีต่อกันและสนิทสนมกันมาก

เรื่องตืออย่างนั้นหรือ นัยน์ตาของเหยาจิ้นเสื่อฉายแววดูแคลนอย่าง
อดไม่ได้

สี่ปีต่อมา มารดาของเหยาจิ้นเสื่อตกเลือดเสียชีวิตระหว่างให้กำเนิด
บุตรชาย บิดาของเหยาจิ้นเสื่อโศกเศร้าเสียใจอย่างหนัก ไม่นานก็จากโลกนี้ไป
ทำนบู้ที่แก่ชราต้องสูญเสียบุตรชายจึงหมดกำลังใจตายอยากกับการรับราชการ
จึงตัดสินใจลาออก กลับมาใช้ชีวิตดังเช่นสามัญชนในช่วงที่เหยาจิ้นเสื่ออายุ
เก้าขวบ คิดไม่ถึงว่าต้องประสบกับพายุหิมะระหว่างการเดินทางกลับบ้าน
จนคร่าชีวิตของชายชราไป

นางและน้องชายถูกส่งไปเลี้ยงที่เรือนของท่านอาใหญ่ซึ่งเป็นญาติผู้น้อง
ของบิดา สามปีต่อมา น้องชายกลับจบชีวิตลงอย่างน่าอนาถ นางจึงกลายเป็น
เด็กกำพร้า ไม่มีครอบครัว ตนเองตกอับถึงขั้นนี้ จะมีหน้าไปเกี่ยวดองกับ
จวนอู่อันไหนที่รุ่งโรจน์ดุจอาทิตย์กลางนาได้อย่างไร ทว่าจวนอู่อันไหนไม่ยอม
ถอนหมั้นด้วยกลัวว่าผู้คนจะชี้หน้าตำหนิว่าผิดคำสัญญา ด้วยเหตุนี้เอง
พวกเขาจึงร่วมมือกับอาสะใภ้ใหญ่ของเหยาจิ้นเสื่อทำลายความบริสุทธิ์ของนาง
ทำให้นางต้องกลายเป็นอนุผู้ต่ำต้อย พี่สาวซึ่งเป็นลูกของอาจึงได้ครองตำแหน่ง
ภรรยาเอกแทนนางไปอย่างเฉิดฉาย

จะแค้นก็แค้นนางมองคนไม่ทะลุปรุโปร่ง ตกหลุมพรางที่พวกเขาตั้งใจ
วางเอาไว้ก็ยังไม่รู้ตัว ชั่วร้ายตลอดหลายปีที่ผ่านมายังเห็นโจรเป็นญาติสนิท
ช่วงหลังมานี้นางเฝ้าสังเกตทุกอากัปกริยาของเหยาจิ้นอู้อีถึงได้เข้าใจเรื่องราว
ทุกอย่าง แต่ทั้งหมดนั้นก็กลับสูญเปล่า น้องชายตายอย่างน่าอนาถ ชีวิต
ของนางก็ถูกเหยียบย่ำจนไม่เหลือชิ้นดีแล้ว

แค้นนี้หากไม่ชำระจะอยู่เป็นคนได้อย่างไร! เหยาจิ้นเสื่อคิดดังนี้ แวดตา
พลันหม่นลง

ว่านซื่อพินิจมองบนตัวเหยาจิ้นเสื่อ เห็นเพียงเสื้อคลุมกันหนาวสีอ่อน
บนกายที่สะบัดลู่ไหวตามสายลม เผยให้เห็นไบหน้าเปื้อนเลือด ผิวพรรณ
ขาวดุจหิมะและนัยน์ตาดำขลับ ถึงขั้นมีกลิ่นอายของความเศร้าระคนดูร้าย
พุ่งมาปะทะไบหน้า ว่านซื่อรู้สึกเพียงว่าตัวเองหนาวถึงชั่วกระดุก

เจียงหม่วมั่วที่อยู่เบื้องหลังว่านซื่อก้าวขึ้นหน้าหนึ่งก้าว แล้วกระแทกเท้า
ลงบนข้อพับขาที่เหยียดตรงของเหยาจิ้นเสื่อ และแผดเสียงอย่างเดือดดาล

“ยังไม่รีบทำความเคารพสูทหีนผู้เฒ่าอีก!”

แม้เรียกว่าสูทหีนผู้เฒ่า แต่ความจริงว่านซื่อยังอายุไม่ถึงสี่สิบปี เหยาจินเส้ามองใบหน้าที่ได้รับการดูแลอย่างดีของนางพลางคิดว่า หากมารดา ยังไม่จากโลกนี้ไปก็คงจะมีลักษณะเช่นนี้เหมือนกัน และบิดาคงไม่ตรอมใจ เรื่องทุกอย่างอาจเปลี่ยนไปเป็นอีกแบบหนึ่ง น่าเสียดายที่เรื่องสมมติไม่มี อยู่จริงบนโลกนี้ ตระกูลเหยาดกั๊บบอย่างถึงที่สุด สุดท้ายแล้วจวนโหว ก็ผิดสัญญา ละทิ้งคุณธรรม มนุษย์โลกเล็งน้ำใจต่อกัน เรื่องราวสมควร เป็นเช่นนี้ คนตระกูลซื่อจะเป็นฝ่ายขอถอนหมั้นนาง นางยอมรับได้ แต่ พวกเขาไม่ควรใส่ร้ายนาง ไม่ควรทำลายชีวิตนาง!

ไฟโทสะในดวงตาของเหยาจินเส้าลุกโชน

เจียงหม้วหม้วที่กระแทกข้อพับนางหนึ่งที แต่ไม่อาจทำให้นางคุกเข่า ลงได้ จึงรีบรุดเข้าไปกอดไหล่ของเหยาจินเส้าลง หมายถึงกอดตัวนางที่ยืนตรง ให้ล้มลงไป แต่เหลือบไปเห็นคราบเลือดสีคล้ำที่อยู่ข้างขาเหยาจินเส้าโดยบังเอิญ เจียงหม้วหม้วชะงัก ครู่ต่อมาค่อยเข้าใจเรื่องราวทั้งหมด พลันกรี๊ดร้องเสียงสูง “แยะแล้ว อนุแห่งลูกเจ้าคะ!”

2

หนึ่งชั่วยาม¹ ให้หลัง เสียงดังจอบแฉายในจวนเจียบสงบลง
ท้องฟ้ายามราตรีดูจืดจาง งดงามและเจียบสงบ

เหยาจิ้นเสื่อเนื้อตัวชุ่มไปด้วยเหงื่อเย็นๆ นางนอนอยู่ใต้ผ้าห่มบนฟูก
นอนในสภาพอ่อนระโหยโรยแรง หลับตาเพื่อจับพักผ่อน

หลิวหม้วม้วนนั่งอยู่บนแท่นวางเท้าข้างเตียง สะอื้นให้เสียงแผ่ว “คุณหนู
ในเมื่อรู้อยู่แล้วว่าฮูหยินมิใช่คนใจดีมีเมตตา ค็นนี้ก็ไม่ต้องไปที่เรือนหลัก
เลยนะเจ้าคะ ยังสั่งให้พวกบ่าวปลีกตัวออกไปแบบนั้น แม้คุณหนูจะเคารพ
ฮูหยิน แต่ฮูหยินจิตใจอำมหิตนัก ตอนนี้น้คุณหนูยังทำให้ท่านโหวตือดตาล
บ่าวพวกนั้นถึงขั้นไม่ยอมให้ก่อไฟต้มน้ำร้อนด้วยซ้ำ ขนาดบ่าวยัดเงินให้ก็ยัง
แกล้งนำตาลแดงต้มสักถ้วยมาไม่ได้ บ่าวไร่ประโยชน์ บ่าวรู้ลึกลับผิดต่อนายท่าน
ผู้เฒ่าผู้ล่วงลับเหลือเกินเจ้าคะ...”

เจียนเจีย สาวใช้อีกนางหนึ่งกำลังฟังคำพูดของหลิวหม้วม้วน นางเห็น
เหยาจิ้นเสื่อมีสีหน้าซีดเผือด ผิวขาวใสจนคล้ายว่าจะมองเห็นเส้นเลือด
ดูอ่อนแอจนน่าหวาดวิตก ครั้นคิดถึงเรื่องที่เหยาจิ้นเสื่อแห่งบุตร แต่ฮูหยิน
ผู้เฒ่ากับท่านโหวกลับไม่มาดูตาดีเลยแม้แต่น้อย เพียงสั่งให้คนประคอง
คุณหนูกลับมา ไม่ถามไถ่ถึงสักคำ บ่าวพวกนั้นเห็นคุณหนูโดนรังแก แต่ละคน

¹ เทียบเท่าสองชั่วโมงตามเวลาสากล

ก็พากันเหยียบย่ำซ้ำเติม พุดจาเหน็บแนมดูแคลน คงกลัวว่าถ้าไม่ย่ำยีให้คุณหนูสิ้นลมหายใจจะไม่แสดงถึงความซื่อสัตย์ที่มีต่อฮูหยิน เวทนาคุณหนูที่นับตั้งแต่แห่งบุตรจนถึงตอนนี้ ก็ยังไม่มีแม่แต่น้ำอุ่นสำหรับชำระล้างร่างกาย... ความเศร้าที่ผุดขึ้นในใจเจียนเจียนทำให้นางร้องไห้สะอึกสะอื้นตามไปด้วย

เหยาจิ้นเสื่อถอนหายใจ หลิวหม้วม้วกล่าวถูกแล้ว วันนั้นตอนที่เมียหงมาเชิญนางไปที่เรือนหลัก นางก็รู้แล้วว่าผู้มาเชิญมีเจตนามุ่งร้าย การที่นางยอมไปเผชิญกับการหมิ่นเกียรติโดยที่ไม่คิดปฏิเสธก็เพียงเพราะขยะแขยงที่ต้องเสแสร้งมีไมตรีจิตกับเหยาจิ้นอวี และเหนื่อยหน่ายกับชีวิตอยู่ดิ้นรนอันไร้แสงสว่างนี้แล้ว เหยาจิ้นอวีต้องการจะฉีกหน้านาง ไยนางจะไม่สนองความต้องการให้เล่า

หากไม่ทำเช่นนี้จะปลดเปลื้องความหวาดระแวงที่เหยาจิ้นอวีมีต่อนางลงได้อย่างไร หากไม่ยุแหย่ให้เสียเล่าเหวินโกรธเกรี้ยว จะทำให้เหยาจิ้นอวีหลงระเริงกับอำนาจแล้วเป็นฝ่ายถอนสายตาก็เฝ้าติดตามนางทุกฝีก้าวออกไปได้อย่างไร หากไม่กำจัดสายลับที่เหยาจิ้นอวีสั่งให้แฝงตัวอยู่ข้างกายตนจนหมดสิ้น จะทำให้หลิวหม้วม้วนำจดหมายปิดผนึกที่สำคัญฉบับนั้นส่งไปยังจวนของเงินกั้วกงได้อย่างไร

เหยาจิ้นเสื่อที่หลับตาพักผ่อนค่อย ๆ สีสมา “หม้วม้ว ไปหยิบกระดาษกับพู่กันมาให้ข้า”

หลิวหม้วม้วชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยอย่างร้อนรน “คุณหนูเพิ่งแห่งบุตร ไม่ควรจับพู่กันขีดเขียนให้เสียสายตานะเจ้าคะ!”

เจียนเจียนนำกระดาษและพู่กันมาให้

หลิวหม้วม้วนำโต๊ะเตี้ยมาวาง

เหยาจิ้นเสื่อยันตัวเองลุกขึ้นนั่งจรดพู่กันเขียนอักษรสองบรรทัด รอจนน้ำหมึกแห้งสนิทก็พับกระดาษเข้าหากันหลายทบ และสั่งให้เจียนเจียนไปหากระดาษไบบเล็กสีน้ำเงินสดใส่ที่ปักกลดลายเด็กชายห้าคนสอดผ่านขุนนาง² มาให้ หลังใส่กระดาษแผ่นนั้นเข้าไปเรียบร้อย จึงยื่นให้หลิวหม้วม้วที่ยืนอยู่

² หรือจื่อเต็งเค่อ ภาพวาดมงคลรูปเด็กห้าคน เด็กแต่ละคนสื่อถึงคุณธรรม เกียรติยศ ชื่อเสียง ความสง่างาม และความสุภาพ มีความหมายสื่อถึงความสมหวังในทุกสิ่งที่ยปรารถนา

อีกฝั่ง และกระซิบถึงความหลิวหม้วม้วสองประโยค

หลิวหม้วม้วได้ยินถ้อยคำของเหยาจิ้นเสื่อก็ซังก นางไม่รู้หนังสือ จึงไม่รู้ว่สิ่งทีเขียนอยู่บนกระดาษหมายความว่าอย่างไร ทว่าอ้างอิงตามความเข้าใจของนางทีมีต่อเหยาจิ้นเสื่อ เหยาจิ้นเสื่อไม่มีวันยอมก้มหัวให้เขี่ยเส้าเหวินเด็ดขาด แต่อนุต้องอาศัยความรักใคร่เอ็นดูของสามีจึงจะพำนักอยู่ในจวนได้ หากไม่มอบน้อม คุณหนูจะใช้ชีวิตต่อไปได้อย่างไร

เดิมหลิวหม้วม้วเป็นกังวลว่เหยาจิ้นเสื่อจะตริตรองไม่ถึถ้วน แต่ยามนี้เมื่อเห็นเหยาจิ้นเสื่อยอมโอนอ่อนผ่อนตามด้วยการสั่งให้นางไปหาเขี่ยเส้าเหวินก็รู้สึกว่เป็นเรื่องดี จึงคลี่ขี้มพลางรับกระเป่าผ้าใบน้อยมา ก่อนบรรจุสอดเข้าแขนเสื้อและเอ่ย “คุณหนูทำถูกแล้วเจ้าคะ หากคุณหนูยอมเปิดศึกแย่งชิงเสี่ยตั้งแต่ต้น ไหนเลยจะถูกสูญหิววางแผนลอบทำร้ายนับครั้งไม่ถึถ้วนเช่นนี้ บ่าวจะไปหาท่านโหวเต๋ยวันนี้ คุณหนูพักผ่อนเถิดเจ้าคะ”

ไม่ถึงครึ่งชั้วยาม เขี่ยเส้าเหวินก็เดินตามหลิวหม้วม้วเข้ามาในห้อง

ครันเหยาจิ้นเสื่อเห็นเขี่ยเส้าเหวินเดินเข้ามา นางก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นโกรธแค้น มองเขาด้วยสายตาเชือดเฉือน นางคว่ำหมอนอิงที่อยู่ใกล้มือขว้างใส่เขี่ยเส้าเหวินเต็มแรง ตะโกนโวยวายเสียงแหบพร่า “เพราะท่าน! เป็นเพราะท่านฆ่าลูกของข้า! ออกไป! ไปซะ! หม้วม้ว ใครให้เจ้าถึถึวิสาสะพาเขามาที่นี่ รีบพาเขาออกไปเดี๋ยวนี้!”

เหยาจิ้นเสื่อทีเขี่ยเส้าเหวินรู้จักเป็นสตรีผู้สุขุมนุ่มนวล ไม่คิดว่นางจะมีกริยาก้าวร้าวเช่นนี้อยู่ด้วย เขาตกตะลึง เอาแต่จ้องหลิวหม้วม้วทีกำลังเกลี้ยกล่อมลอบโยนจิ้นเหยาเสื่อ

ทว่าเหยาจิ้นเสื่อสะอึกสะอื้นคร่ำครวญ หันหน้าหนี ชุกไปหน้าล่งกับเตียง ซ่อนกายไว้ใต้ผ้าห่ม

เดิมเขี่ยเส้าเหวินก็ตกใจกับเรื่องทีเหยาจิ้นเสื่อตั้งครรรค์ พอเห็นนางอารมณ์แปรปรวน ทุกซ่ระทมเพราะแท่งบุตรถึเพียงนี้ ก็อดรู้สึกเคลือบแคลงไม่ ได้ จึงรูดหน้ากั้วหนึ่ง ถ้ามด้วยความร้อนใจ “เจ้าไม่ได้อาบกินยาขับเลือดมาตลอดหรือ เหตุใดเจ้าถึตั้งครรรค์ได้”

ได้ยินดังนี้ เหยาจิ้นเสื่อยิ่งร้องไห้หนักกว่าเดิม

หลิวหมั้วมั่วคุกเข่าลงบนพื้นดั่งตึง ปล່อยโฮออกมาพลาญพุดว่า “ท่านโหวเข้าใจอนุผิดไปแล้วเจ้าคะ! ทุกครั้งที่ท่านโหวหลับนอนกับอนุที่นี้ สุธยินผู้เฒ่าจะสั่งให้คนเอายาขับเลือดมาให้ตลอด เป็นเพราะอนุไม่ยอมทำลายความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตรของท่านโหว จึงไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้ อนุเคยลอบตีมาป้องกันกรตั้งครรรค์เองเสียที่ไหนเจ้าคะ!”

“ไม่จริง! ข้ามันใจว่าเคยเห็นเจียนเจี๋ยเป็นคนยกยามา ทั้งหมดหมั้วและเจียนเจี๋ยเป็นคนติดตามดูแลนางตั้งแต่ยังไม่ออกรือน จะเป็นยาที่มารดาข้าเอามาให้ได้อย่างไร” เชี่ยเส้าเหวินมองเจียนเจี๋ยด้วยสายตาดุร้าย

“ท่านโหวอาจยังมีทราบ สุธยินผู้เฒ่าเป็นผู้สั่งให้คนส่งยานั้นมาจริง ๆ เจ้าคะ แต่เมื่อสุทธยินผู้เฒ่ารู้ว่าอนุเริ่มรู้ตัวแล้ว ถึงได้กำหนดเวลาเอายามาส่งให้ เพียงเดือนละหนเท่านั้น อนุเคารพสุทธยินผู้เฒ่า นางจะกล้าหยุดยาเองได้อย่างไร หากท่านโหวไม่เชื่อ คงได้แต่ต้องไปถามพี่ฉวนเอ๋อร์สาวใช้คนสนิทของสุทธยินผู้เฒ่า จึงจะรู้ว่าเรื่องใดจริงเรื่องใดเท็จ” เจียนเจี๋ยรีบร้อนตอบ

เมื่อเชี่ยเส้าเหวินได้ยินประโยคนี้ ภายในสมองก็เกิดเสียงดังอื้ออึง คำพูดของเหยาจิ้นอวีและคำพูดของหลิวหมั้วมั่วดั่งวงเวียนสลับไปมา เขาไม่อาจแยกแยะได้อย่างชัดเจนว่าใครพูดจริงใครพูดเท็จ คิดเพียงเขาคือผู้ทำลายชีวิตลูกของตนและเหยาจิ้นเสี้ยวด้วยน้ำมือตนเอง ทว่าชั่วพริบตาเดียว ก็รู้สึกสับสนอีกครั้งว่า แท้จริงแล้วเหยาจิ้นเสี้ยวรักเขาหรือไม่ ความรักและความเกลียดชังประเดประดังเข้ามาในสมองของเขา ตีกันวุ่นวายสับสนอย่างถึงที่สุด เขารู้สึกเพียงว่าไม่อาจฝืนทนอยู่ในห้องนี้ได้อีกต่อไป จึงรีบร้อนหมุนตัวพุ่งออกไปด้วยความเร็วดุจสายลม

หลิวหมั้วมั่วได้รับคำสั่งการจากเหยาจิ้นเสี้ยวมาล่วงหน้าแล้วว่า ต้องมอบกระเป๋าดำใบน้อยให้เชี่ยเส้าเหวินในเวลานี้ นางจึงรีบร้อนลุกขึ้นวิ่งตามเขาออกไป

...

ภายในห้อง เหยาจิ้นเสี้ยวค่อย ๆ ลดผ้าห่มที่ปกคลุมใบหน้าของตนลง ไม่หลงเหลือคราบน้ำตาบนใบหน้างามแม้แต่น้อย มีเพียงรอยยิ้มบาง ๆ ประดับอยู่ รอยยิ้มนั้นเจือความเย้ยหยัน เชี่ยเส้าเหวินหูเบาถึงเพียงนี้ สิ่งใดตั้งตรงหรือบิดเบี้ยวก็ยังไม่อาจแยกแยะได้ นอกจากรูปกายภายนอกที่ดูดีกับ

เกียรตยศชื่อเสียงจอมปลอมเหล่านั้น จะแย่งชิงบุรุษเช่นเขามาเพื่อประโยชน์อันใด เทหย่าจิ้นอวี่เอ๋ย อีกไม่นานเจ้าก็จะได้รู้ว่าสิ่งที่เจ้าแย่งมาไว้ในกำมือแท้จริงแล้วคืออะไรกันแน่!

ณ เรือนหลัก ซุนหม้วม้วยยกน้ำแกงตุ๋นไก่ดำกับปลิงทะเลเข้ามาในห้อง

นางวางถ้วยใส่น้ำแกงลดสายลี้สตกลงบนโต๊ะข้างเตียง ก่อนหยิบหมอนรองเอวมารองด้านหลังของหย่าจิ้นอวี่ มองเห็นพวงแก้มของหย่าจิ้นอวี่ สดใสเปล่งปลั่งดูมีเลือดผาด สีหน้าผ่อนคลาย ริมฝีปากอímเผยอขึ้นเล็กน้อย ซุนหม้วม้วยจึงยิ้มเอ่ย “บัดนี้อุปสรรคชิ้นใหญ่ถูกกำจัดทิ้งไปแล้ว จวนแห่งนี้ก็เป็นตั้งได้เหล่าของสุหยินแล้วเจ้าคะ!”

หย่าจิ้นอวี่หัวเราะ ก่อนแค้นเสียงเย็นกล่าวว่า “เป็นแค่หญิงกำพ้อ ปล่อยให้รูปโฉมดงามสักเพียงใดก็เป็นได้แค่อนุเท่านั้น ในเมื่อท่านพี่หวงแทนนางนั้ก ที่ซำยอมให้นางถึงสองปีก็นับว่าเพียงพอแล้ว ตอนนี้นางพี่รังเกียจนางเข้าไปในฐานะสุหยินจะไม่ลงโทษนางแทนท่านพี่ได้อย่างไร”

ซุนหม้วม้วยยกถ้วยน้ำแกงส่งให้หย่าจิ้นอวี่ แยมยิ้มพลางตีปากตัวเอง “ป่าวพูดผิดไป เดิมจวนโหวแห่งนี้เป็นตั้งได้เหล่าของสุหยินอยู่แล้ว แค่อนุเพียงคนเดียว หากไม่เป็นเพราะสุหยินเมตตาเห็นแก่ความผูกพันที่เติบโตมาพร้อมกัน นางจะกล่ำล่ำพองตนได้ถึงตอนนี้หรือ”

หย่าจิ้นอวี่ใช้ช้อนตักน้ำแกงขึ้นมา ความรู้สึกอุ่นร้อนและรสชาติอร่อยทำให้นางเลิกคิ้วสูงอย่างมีความสุข เอ่ยว่า “นางแพศยานั้นแท้จริงแล้วหรือ”

ซุนหม้วม้วยเอ่ย “นายท่านเคยฝึกยุทธ์มาก่อน แรงถีบนั้นมีพลังรุนแรงดุจสายฟ้า นางเพิ่งออกจากประตูเรือนหลักไปได้ไม่นานก็แห่ง คราบเลือดสกปรกอาบย้อมมันได้เรือนจนแดงฉาน แผนการของสุหยินช่างแยบยลและเหนือชั้น นายท่านเป็นผู้ถีบจนเด็กในครรรค์ตาย ต่อให้ภายหลังเขารับรู้อะไรมา ก็คงไม่พานโกรธสุหยินหรือเจ้าคะ”

ทว่าหย่าจิ้นอวี่กลับขมวดคิ้ว “อัปมงคล!”

ซุนหม้วม้วยรีบร้อนเอ่ย “ข้าเรียกให้พวกบ่าวยกน้ำมาล้าง และใช้แปรงบรจจัดทำความสะอาดมันได้ถึงหกเจ็ดรอบแล้ว พรุ่งนี้จะนิมนต์พระอาจารย์

จากอารามว่าอันมาสวดมนต์ปัดรังควาน สุธยนิวางใจเถิด เรื่องนี้จะไม่กระทบไปถึงนายน้อยผู้สูงศักดิ์ในครุฑของสุทธินแน่นอนเจ้าคะ”

เหยาจิ้นอวี่จึงยิ้มได้อีกครั้ง

ซุนหม่วมัวเห็นเหยาจิ้นอวี่ดูมีความสุขก็พูดต่อไปว่า “เมื่อครู่หิวหม่วมัวเชิญนายท่านไปเจ้าคะ”

เหยาจิ้นอวี่ซึ่งมีสีหน้าผ่อนคลายแปรเปลี่ยนเป็นดูร้ายเพราะคำพูดของซุนหม่วมัว แต่ไม่นานนางก็ยิ้มเหยียดอย่างดูแคลน “ไม่เป็นไร มนุษย์ไม่มีทางเปลี่ยนความคิดได้เร็วเช่นนั้น นับประสาอะไรกับท่านพี่ที่เป็นผู้มีรักมั่นคงจะไปเยียมเยียนดูอาการนางนั้นก็ไม่ได้แปลก จะหวังก็แต่การไปครั้งนี้จะทำให้เขาเกลียดแค้นนางยิ่งกว่าเดิม”

ซุนหม่วมัวยิ้มพลางพยักหน้าคล้อยตาม “สุทธินคาดการณ์ได้ตั้งแต่เห็นจริง ๆ เจ้าคะ ทั้งไปลู่และไปซวงคอยจับตามองอยู่ แต่หูตาของนายท่านลับไว พวกนางจึงไม่กล้าเข้าใกล้มากนัก เห็นแค่เพียงเงาที่หน้าต่างเท่านั้น อนุเหยายังอาจหาญขว้างปาข้าวของใส่นายท่านอีก ตอนนายท่านออกมาจากห้องสี่หน้าไม่สู้ดีนัก หลิวหม่วมัววิ่งตามร้องขอความเมตตา นายท่านก็ยังไม่หันหลังกลับ เกรงว่าหลังจากนี้คงไม่มีวันกลับไปแล้วเจ้าคะ”

เหยาจิ้นอวี่ลูบไล้ลายเมฆอันประณีตบนถ้วยน้ำแกงอย่างแผ่วเบา กระตุกยิ้มมุมปาก “สาวใช้สองคนนั้น ทั้งไปลู่และไปซวง ฝีมือไม่เลว หากไม่ใช่พวกนางสังเกตว่าเหยาจิ้นเสียดังครุฑแล้วละก็ เกรงว่าหนนี้ข้างจะกลายเป็นฝ่ายถูกกระทำแทนเสียแล้ว ต้องตกรางวัลพวกนางให้สมน้ำสมเนื้อหน่อย”

ซุนหม่วมัวรับคำ ก่อนขอคำแนะนำ “วันนี้อนุเหยาทำตัวเป็นอุปสรรคคอยสร้างปัญหาให้ไม่ได้อีกแล้ว จะสั่งให้บ่าวที่เรือนหิวเหียนถอนตัวกลับมาเลยหรือไม่เจ้าคะ และข้าวของที่เรือนของอนุเหยาล้วนเป็นของชั้นดีที่สุทธินเลือกส่งไปให้ ควรนำกลับมาตอนนี้เลยหรือไม่”

ยามนั้นเพื่อแสดงให้เห็นว่าเหยาจิ้นอวี่เป็นสตรีผู้มีเมตตาและมีจิตใจอ่อนโยน ข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ที่ส่งไปวางไว้ในห้องของเหยาจิ้นเสียดล้วนเป็นของชั้นยอดทั้งสิ้น ทั้งยังใช้สินเดิมของนางซื้อหาด้วย กระนั้นเหยาจิ้นเสียดที่เคยใช้ชีวิตสุขสบาย สวมเสื้อทอชั้นดีกินอาหารชั้นเลิศตั้งแต่ยังเด็ก ใช้ข้าวของ

ตีๆ จนเคยชิน สนใจแต่ตำราและการเขียนตัวอักษร กลับไม่เคยสนใจสิ่งของเหล่านั้น ไม่เคยเอ่ยชอบคุณนางเลยสักคำ ด้วยเหตุนี้เหยาจิ้นอวี่ยังคงเฝ้าร้ายเหยาจิ้นเสื่อให้เขี่ยเส้าเหวินฟิง แม้เขี่ยเส้าเหวินจะไมพุดอะไร แต่หากเปรียบเทียบเรื่องราว เกรงว่าคงรู้สึกว่เหยาจิ้นเสื่อไรร้มารยาทระมัง

เกือบสามปีที่ผ่านมา เหยาจิ้นอวี่ก็ทำเช่นนั้นบ่อยๆ บิดเบือนเรื่องราวจนแต่ละเรื่องค่อยๆ ทับถมกันตั้งภูเขาสูง กระทั่งสิ้นคลอนตำแหน่งของเหยาจิ้นเสื่อในใจเขี่ยเส้าเหวินได้จริง บัดนี้เมื่อลองนึกดู ความพยายามเหล่านั้นล้วนไม่เสียเปล่า เติบโตมาด้วยกันตั้งแต่ยังเล็กแล้วอย่างไร คนเย็นชาอย่างเหยาจิ้นเสื่อไม่คู่ควรกับท่านโหวสามีของนางเลยแม้แต่น้อย สามีของนางย่อมคู่ควรจะรักเพียงนางเท่านั้น

สีหน้าของเหยาจิ้นอวี่สลับซับซ้อนอยู่ครู่ใหญ่ นางขยับมือขวาลูบหน้าท้องตัวเองอย่างแผ่วเบา แล้วดรู้อีกคำพองใจไม่ได้ “ข้าของพวกนั้นเอาวางไว้ในห้องเก็บของก็ได้แต่วางอยู่เฉยๆ ปล่อยให้วางในห้องนางก่อนแล้วกัน พวกบ่าวจะได้เห็นว่าพี่สาวอย่างข้าไม่เคยเอาเปรียบนางสักครั้ง! ส่วนคนที่ส่งไปสอดแนมที่เรือนของนางก็สั่งให้ถอนตัวออกมาได้แล้ว นางงานเย็บปักไหมมือของไป่ลูและไป่ซวงกลับมาก่อนแล้วส่งต่อให้เมี่ยวหงเสี่ย และรีบปักภาพ ‘บุปผางามยามจันทร์เต็มดวง’ ให้เสร็จ”

สองวันต่อมา เหยาจิ้นเสื่อนั่งฟังหัวเตียงหันหน้ามองเหยาจิ้นอวี่ที่นั่งอยู่ข้างโต๊ะแปดเขียน³

เหยาจิ้นเสื่อมองเหยาจิ้นอวี่ที่ตั้งใจแต่งกายมาเป็นพิเศษแล้วกระตุกยิ้มมุมปาก ก่อนเอ่ย “ล่วงเลยมาสามปี ในที่สุดพี่สาวก็กล้าสวมใส่ชุดสีแดง”

วันนี้เหยาจิ้นอวี่สวมเสื้อนวมตัวหนาสีแดงสดเย็บริมด้วยขนจิ้งจอกสวมกระโปรงยาวสีแดงทับทิมเข้าคู่กัน ปลายรองเท้าผ้าปักประดับด้วยเลื่อมและไข่มุกแวววาวเม็ดโตที่โพล่พ้นชายกระโปรงก็เป็นสีแดงสดเช่นเดียวกัน

เมื่อได้ฟังคำของเหยาจิ้นเสื่อ ความเคียดแค้นก็แล่นผ่านใบหน้าของเหยาจิ้นอวี่ แต่จากนั้นนางก็คลี่ยิ้มเบิกบาน “ใช่! สามปีที่ผ่านมา เพื่อไม่ให้

³โต๊ะทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดใหญ่ แต่ละด้านกว้างจนวนเก้าอี้นั่งได้ด้านละสองตัว

เป็นการยั่วยวนน้องสาว ข้าในฐานะสวามีของเรือนหลักจึงไม่เคยสวมชุดสีแดงสด เช่นนี้มาก่อน ในที่สุดวันนี้ข้าก็สวมใส่ได้อย่างสง่าผ่าเผยสักที ไม่รู้ว่าน้องสาวรู้สึกอย่างไรบ้าง”

เหยาจิ้นเสื้อหัวเราะเบาๆ ก่อนเอ่ยเหน็บแนม “ที่พี่สาวไม่สวมชุดสีแดงสดก็เพราะไม่อยากยั่วยวนข้าอย่างนั้นเองหรือ หึๆ พี่สาวแค่อยากทำตัวเป็นสตรีผู้เพียบพร้อมด้วยศีลธรรมต่อหน้าท่านพี่เท่านั้นเอง ทุกครั้งที่คนจากหอเพิงอี่มาตัดเย็บเสื้อผ้าให้พี่สาว พี่สาวจะต้องทำท่ากัลลัดกลุ้ม เต็มใจจับเตี๋ยวางผ้าสีแดงคล้ายไม่เต็มใจต่อหน้าท่านพี่อยู่นานสองนาน ช่างมีความพยายามเป็นเลิศเสียจริง”

“ความจริงน้องสาวก็ไม่โง่ แต่น่าเสียดาย พูดเรื่องพวกนี้เอาปานนี้ก็ไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว” เหยาจิ้นอวี๋ขยับนิ้วเคาะเตาอุ่นมือทองคำเบาๆ เลิกควมมองเหยาจิ้นเสื้ออย่างดูแคลนด้วยความลำพองใจ

เหยาจิ้นอวี๋เห็นเหยาจิ้นเสื้ออยู่ในชุดสำหรับเข้านอนสีขาวยักเย็บด้วยเงิน เป็นลวดลายดอกบัวกลางเก๋ากลางใหม่เอนกายพิงหัวเตียงอยู่ เหยาจิ้นเสื้อสีหน้าซีดเผือดด้วยไร้เครื่องประทีนผิว ทว่าดวงดงามหาใดเปรียบ ทั้งนำสงสารและน่าเห็นใจ เหยาจิ้นอวี๋หัดนิ้วทั้งสิบที่ทาเคลือบเล็บด้วยน้ำมันสิกลีกลับมาทันใด เล็บครูดกับเตาอุ่นมือทองคำจนเกิดเสียงบาดหู

เหยาจิ้นเสื้อเห็นเหยาจิ้นอวี๋กระวนกระวายใจจึงถาม “ที่ข้าเชิญพี่สาวมาก็เพื่อธุระเพียงเรื่องเดียว หวังเป็นอย่างยิ่งว่าพี่สาวจะคลายข้อสงสัยให้ข้าได้ เหตุจลาจลที่เมืองจินโจวปีนั้น ระหว่างเส้นทางหลบหนี รถม้าของข้าเกิดปัญหา เป็นเหตุให้ต้องค้างคืนกับท่านโหวตามลำพังเป็นหนึ่งคืน ชื่อเสียงถูกทำลายย่อยยับ จึงต้องลดตัวมาเป็นอนู ทั้งหมดเป็นฝีมือของพี่สาวกับมารดาของท่านใช่หรือไม่”

“ถูกต้อง!” เหยาจิ้นอวี๋ตอบทันทีโดยไม่ลังเล

“เรื่องนี้ท่านพี่ทราบอยู่ก่อนแล้วหรือไม่” เสียงเหยาจิ้นเสื้อสั้นเครือเล็กน้อย คล้ายหมดเรี่ยวแรงจะทนรับความจริง

เหยาจิ้นอวี๋เห็นท่าทางของเหยาจิ้นเสื้อก็ยิ่งหัวเราะเสียงดังอย่างสบายอารมณ์ “หึๆ น้องสาว เจ้าช่างฉลาดจริงๆ หากท่านพี่ไม่ทราบเรื่องนี้อยู่ก่อน หากไม่ร่วมมือกับข้าและมารดา จะทำลายความมั่งคั่งของเจ้าได้หรือ คิดดูสิ

ท่านพี่รักใคร่น้องสาวเพียงใด”

เมื่อได้ยินคำตอบ เหยาจิ้นเสี่ยวยิ่งสงบนิ่ง เหยาจิ้นอวี่เอ๋ย วันนี้ข้าจะ
ทำให้เจ้าได้รับรู้ว่าสิ่งใดเรียกว่าภัยพิบัติที่ออกจากปาก

เหยาจิ้นเสี่ยวย้อนถามอย่างขุ่นเคือง “เพราะอะไรกัน ข้ายกเลิกสัญญา
หมั้นหมายกับท่านพี่ไปตั้งแต่แรกแล้ว พี่สาวได้แต่งงานเป็นภรรยาของเขา
เหตุใดต้องทำให้ข้ากลายเป็นอนุชของเขาด้วย”

เหยาจิ้นอวี่เอ๋ยพลางยกมือขึ้นลูบจอนผอมอย่างแฉะซ้า ดิตเตาอุ่นมือเล่น
อย่างรู้สึกเวทนาไปด้วย “ทุกคนต่างชื่นชมว่าน้องสาวฉลาดเฉลียวมีความ
สามารถ แม้แต่ฮ่องเต้เองก็ก่อนยามเห็นน้องสาวยังทรงชื่นชมว่าฉลาดรอบรู้
แต่คิดไม่ถึงเลยว่าน้องสาวจะเียงเวลาในเรื่องกลอุบายการช่วงชิงความโปรดปราน
เช่นนี้

“น้องสาวมีพรสวรรค์อันปราดเปรื่อง เป็นหญิงงามลุ่มเมือง ในใจ
สามีข้าล้วนมีแต่เจ้า เพียงเจ้าเข้ามาอยู่ในจวนแห่งนี้ก็ถือเป็นการกดหัวข้าแล้ว
คิดหรือว่าข้าจะยอมให้เจ้าเข้าจวนมาด้วยความเต็มใจ ต่อให้ข้าตาย ข้าก็
ไม่มีวันยอมให้เจ้าเข้าจวนเป็นอันขาด แต่หลังจากได้ฟังคำของท่านแม่แล้ว
กลับทำให้ข้าเปลี่ยนความคิดโดยสิ้นเชิง ท่านแม่กล่าวได้ถูกต้องที่สุด ด้วย
ไปหน้าที่งามพิลาสของน้องสาว หากออกเรือนไปกับผู้อื่น มีหรือที่สามีข้าจะ
ไม่คะเนหาน้องสาวไปทั้งชีวิต แล้วข้าจะครอบครองหัวใจของสามีได้อย่างไร”

พอเอ่ยจบ ดวงตาของเหยาจิ้นอวี่ก็สะท้อนความอาฆาตมาดร้ายออกมา
แวบหนึ่ง นางมองเหยาจิ้นเสี่ยวอย่างดูตัน น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นแข็งกระด้าง
“มีเจ้าอยู่ ข้าก็ไม่สามารถครอบครองสามีได้อย่างแท้จริง ข้าถึงต้องทำลาย
ความบริสุทธิ์ของเจ้า ให้เจ้าเข้าจวนด้วยฐานะหญิงแพศยาไร้ค่าที่สามีข้าสั่ง
ให้มากี่มา บัญชาให้ไปก็ตองไป! ที่ น้องสาว บุรุษทุกคนล้วนเป็นเช่นนี้
สิ่งของแม่ดีเลิศประเสริฐเพียงใด เมื่อได้มาแล้วยอมหมดค่าไร้ราคา”
เหยาจิ้นอวี่กล่าวจบก็หัวเราะคิกคัก

เหยาจิ้นเสี่ยวมองข้ามไหล่มนที่สั่นไหวของเหยาจิ้นอวี่ตรงไปยังฉากบังตา
ปักลายต้นไผ่สามบานที่อยู่เบื้องหลังของนาง เห็นว่านางคนนางๆ ที่ทาบทับฉาก
สั่นไหวรุนแรง เหยาจิ้นเสี่ยวหัวเราะเย็นซาพลางเอ่ย “ช่างอำมหิตนัก!”

“นี่เจ้าว่าอำมหิตแล้วอย่างนั้นหรือ ไม่เพียงเท่านี้หรือ แต่โรมา

น้องสาวถือตัวว่าสูงส่ง กลับต้องลดตัวลงมาเป็นอนุ หากคิดสั้นฆ่าตัวตาย ผู้เป็นพี่สาวอย่างข้าก็จะได้ทำหน้าที่ปลอบใจสามีพอดิบพอดิ แต่ต่อให้เจ้ายังมีชีวิตอยู่ จนเกี่ยวอนุกฎหมายเข้าประตูลงมาแล้วก็ยังคงต้องอยู่ในกำมือข้าอยู่ดี ไม่ใช่หรือ ข้าถึงได้ยอมปล่อยให้เจ้าอยู่อย่างสุขสบายสองปี

“ด้วยนิสัยของเจ้า การได้เป็นเพียงอนุคงทำให้เจ้ายิ่งแค้นเคืองสามียามใดความรักระหว่างเจ้ากับสามีจืดจางลง ข้าจึงจะกำจัดเจ้าออกจากหัวใจของสามีได้อย่างสิ้นเชิงใช่หรือไม่เล่า ทีๆ แต่ข้าคิดไม่ถึงว่า แท้จริงเจ้าจะโง่เขลา ยิ่งกว่าที่ข้าและท่านแม่คาดการณไว้ เจ้าสั่งสมความเคียดแค้นไว้ในใจเพราะสามีข้าไม่อาจรับเจ้าเป็นภรรยาเอกได้ ถึงได้จงใจขัดขวางเส้นทางอนาคตของสามีข้าและจวนโหวอยู่หลายครั้งหลายหน

“หิ เจ้าคิดแต่สามีรักใคร่เพียงเจ้า กลับไม่รู้เลยว่าเขารักเส้นทางอนาคตอันสวยหรูของตนเองมากยิ่งขึ้น เช่นนี้จะไม่ให้เขารังเกียจเจ้าได้อย่างไร น้องสาวเอ๋ย พี่รู้สึกทุกข์ตรมแทนเจ้าเสียเหลือเกิน บุตรีแห่งตระกูลเหยาที่สูงส่ง ตระกูลบุญหนักศักดิ์ใหญ่ที่มีสองจ้วงหยวน ท้ายที่สุดต้องตกอับกลายเป็นอนุของคนอื่น หากข้าเป็นเจ้าคงอับอายจนไม่มีหน้าไปพบผู้ใดแล้ว!” ระหว่างที่พูด เสียงของเหยาจินอวี้ก็เริ่มแหลมบาดหู สีหน้าก็เข็มเกรียม

เหยาจินอวี้ถูกเหยาจินเสี้ยวข่มตั้งแต่เด็ก วันนั้นถึงขั้นพรังพุดคำพูดอย่างไม่อาจกลั้น นางรู้สึกเพียงว่าพูดเช่นนั้นสะใจยิ่งนัก คล้ายว่าความอัดอั้นตันใจและความอดทนอดกลั้นตลอดหลายปีที่ผ่านมาล้วนเคล็ดออกจากไปไกลพร้อมๆ กับคำพูดเหล่านั้น

ครั้นเห็นเหยาจินอวี้ตกอยู่ในสภาพคล้ายคนเสียสติ เหยาจินเสี้ยวจึงถามคำถามสุดท้ายที่ค้างคาใจมาโดยตลอด “การตายของเหวินชิงก็เป็นกรวางแผนของพวกพี่ด้วยใช่หรือไม่”

เหยาจินอวี้เมื่อได้ยินคำถามก็หัวเราะอีกรอบ “ใช่ะสิ! มีเขาอยู่ เจ้าก็ยังมีหวัง มีทรัพย์สินสมบัติสิ้นเหลือ ถ้าอยากจะโทษ ก็โทษที่เขาเมิพี่สาวอย่างเจ้า โทษที่เจ้าขัดขวางเส้นทางเดินของข้า!”

แม้พอคาดเดาไว้ก่อนแล้วว่าการตายของน้องชายไม่ใช่อุบัติเหตุ และวันนี้ก็ได้รับการยืนยันแล้วว่าเป็นความจริง เหยาจินเสี้ยวก็ยังรู้สึกกรวกับฟ้าผ่าลงมากลางกระหม่อม ใบหน้าขาวซีดเผือดลงทันตาเห็น ร่างกายสั่นสะท้าน

ครูใหญ่กว่าจะฟื้นหลับตาลงได้

จังหวะที่เหยาจิ้นเส้าลืมหันตาอีกครั้ง ภายในห้องมีใครอีกคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้น คนที่เดินออกมาจากหลังม่านบังตาพร้อมไฟโตะที่พร้อมจะปะทุ บุรุษผู้นั้นคือเซี่ยเส้าเหวิน!

เหยาจิ้นเส้าเคลื่อนสายตาไปมองเซี่ยเส้าเหวินสลัดกับเหยาจิ้นอวี้อั้วซ่า ๆ แล้วกระตุกยิ้มมุมปาก “พี่สาวปิ่นหัวท่านโหวและฮูหยินผู้เฒ่าจนเป็นเหมือนลูกไก่ในกำมือ แผนการของพี่สาวช่างแยบยล รอบคอบ และแม่นยำตั้งใจคิดเข้าไม่อาจตัดเทียมพี่สาวได้หรอกเจ้าคะ”

“นางแพศยา!” เสียงคำรามลั่นด้วยแรงโกรธแค้นราวฟ้าผ่าดังขึ้น

ลึนเสียง เซี่ยเส้าเหวินพุ่งตัวไปยังเบื้องหน้าของเหยาจิ้นอวี้อั้ว ยกขาขึ้นหมายจะถีบนาง

เหยาจิ้นอวี้อั้วเห็นเหยาจิ้นเส้าอึ้งง้างมือมองด้านหลังพร้อมแย้มยิ้มประหลาดก็รู้สึกไม่ชอบมาพากล นางหันไปตามสัญชาตญาณ เห็นเซี่ยเส้าเหวินเดินออกมาจากหลังฉากบังตาด้วยความเดือดดาลพอดี สมองของนางปล้นชาวโพลนนั่งตัวแข็งหน้าซีดเผือดอยู่ที่เดิม

เหยาจิ้นอวี้อั้วเห็นเซี่ยเส้าเหวินยกเท้าขึ้นหมายถีบเข้าที่ช่วงท้องของนางก็กรีดร้องอย่างเสียวขวัญ แต่ลืมหันตัวหลบประหนึ่งคนวิ่ง

ซุนหม่วมัวร์รีบโผล่เข้าไปปกป้องเหยาจิ้นอวี้อั้วเอาไว้ แรงเท้าของเซี่ยเส้าเหวินจึงปะทะแผ่นหลังของซุนหม่วมัวร์เข้าเต็มแรง แรงถีบทำให้ร่างของนางเซถลาไปด้านหลัง

ร่างกายอ้วนท้วมของซุนหม่วมัวร์กระแทกร่างของเหยาจิ้นอวี้อั้ว ทั้งสองกลิ้งลงไปกับพื้น ชนทิ้งวางตะเกียงเขากวาง เซิงตะเกียงหล่นลงมากระแทกหน้าผากของเหยาจิ้นอวี้อั้วดิบพอดิ โลหิตแดงสดไหลอาบใบหน้า

เซี่ยเส้าเหวินเห็นว่าซุนหม่วมัวร์เข้ามารับแรงถีบของเขาไว้ จึงรีบปรี๊ดขึ้นหน้า หมายจะเตะนางซ้ำอีกหน

ซุนหม่วมัวร์ตะกายลุกขึ้น กอดขาของเขาเอาไว้สุดชีวิตพลางกรีดร้อง “ท่านโหวโปรดไว้ชีวิต ในห้องของฮูหยินมีเลือดเนื้อเชื้อไขของท่านอยู่นะเจ้าคะ!”

“ผู้หญิงที่จิตใจโหดเหี้ยมอำมหิตเช่นนี้ไม่คู่ควรจะเลี้ยงดูบุตรของข้า!”

ปล่อย!” เขี่ยเส้าเหวินตวาดก้องอย่างเดือดดาล

เหยาจิ้นล้อมองเขาด้วยสายตาเย็นชา เขี่ยเส้าเหวินในตอนนี้อยู่เหลือ
ความอบอุ่นอ่อนโยนเสียที่ไหน โหดร้ายทารุณจนน่าสะอิดสะเอียน

เมื่อเห็นเหยาจิ้นอวี๋กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนพื้น ตะลึงนั่งอึ้งไป ทั้งสีหน้า
ยังเต็มไปด้วยความหวาดกลัว เหยาจิ้นเหลือหรีตาลง เริ่มลั้งเล เดิมก็เป็น
ญาติพี่น้องร่วมสายโลหิต แต่เพื่อฐานะสูงส่งตามเกียรติยศของสามี เพื่อ
ผู้ชายเลือดเย็นและไร้ความคิดเช่นนี้ ถึงกับปล่อยให้ตัวเองกลายเป็นปีศาจ
ที่ทำทุกอย่างโดยไม่เลือกวิธีการ เหยาจิ้นอวี๋ สิ่งที่เขาต้องการนั้นคุ้มค่า
แล้วหรือ

“ดี! ดีนัก! เหยาจิ้นอวี๋ช่างเลี้ยงบ่าวได้ดีนัก! ข้าจะหย่ากับนาง!”
เขี่ยเส้าเหวินยกเท้าขึ้นเตะอีกก็ครั้งก็ลั่นถูกซุนหม่วมัวขัดขวางเอาไว้ แต่
ถึงอย่างไรเขาก็ยังปรานีบุตรในครรภ์ของเหยาจิ้นอวี๋อยู่บ้าง หลังแผดเสียง
คำรามด้วยความโมโหก็สะบัดแขนเสื้อฟุ้งตัวจากไป

คำพูดของเขี่ยเส้าเหวินยังดังก้องข้างหูไม่หยุดหย่อน เขากล่าวว่าจะหย่าร้าง
กับนาง ต้องการจะหย่าร้างกับนางจริงๆ! นางต้องวางแผนใช้กลอุบาย
ทุกอย่างก้าวกว่าจะมีทุกอย่างในวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นที่เกียรติยศในฐานะสวามี
ของท่านโหว หรือความภาคภูมิใจที่ได้ครอบครองจวนอันยิ่งใหญ่หลังจาก
กำจัดเหยาจิ้นเสื่อสำเร็จ นี่เพียงจะผ่านไปได้ก็วันเอง ความสุขก็จะหนีนางไป
เสียแล้ว จะไม่ให้นางเคียดแค้นได้อย่างไร

เห็นเขี่ยเส้าเหวินเดินหายลับจากไป เหยาจิ้นอวี๋ถึงคืนสติในฉับพลัน
นางกรี๊ดร้องพลางมองเหยาจิ้นเสื่ออย่างอาฆาต เอยด้วยเสียงแหลมบาดหู
“เหยาจิ้นเสื่อ เจ้าทำลายชีวิตข้า!”

เหยาจิ้นเสื่อเห็นนัยน์ตาของเหยาจิ้นอวี๋แดงก่ำทั้งข้างฉายแววอำมหิต
จึงยิ้มบางๆ เลิกคิ้วงามเล็กน้อย “พี่สาว พวกเราทั้งคู่เสมอกันแล้ว เป็น
พระคุณที่พี่สาวยอมอ่อนข้อให้ข้า!”

เหยาจิ้นอวี๋ลุกขึ้นจากพื้นทั้งสีหน้าดูร้าย หมายถึงกระโจนใส่เหยาจิ้นเสื่อ
แต่ได้ยินเหยาจิ้นเสื่อเอ่ยว่า “เขี่ยเส้าเหวินอยู่อันโหว บุรุษผู้นี้ข้าเหยาจิ้นเสื่อ
ใช้การจนเบื่อหน่ายและอยากโยนทิ้งเต็มที ในเมื่อพี่สาวอยากได้เขานัก ข้าจะ

ทิ้งให้พี่สาวก็ได้ ดิดเพียงบัดนี้เขาเกลียดชังพี่สาวแล้ว ต่อให้ข้ายอมทิ้ง แต่พี่สาวจะกล้ำกรับเขาไว้หรือไม่เล่า”

“เหยาจิ้นเสื่อ! ข้าจะฆ่าเจ้า!” เห็นเหยาจิ้นเสื่อแสดงท่าทางโอหัง หยามเหยียด เหยาจิ้นอวี่ก็ตะคอกขู่ว่าอย่างอาฆาตพลาถไฟเข้าหานาง

“หยุดสักที! เหยาจิ้นอวี่ ถ้าเจ้าฉลาด เจ้าก็ควรกลับไปคิดว่าจะแก้ไขสถานการณ์นี้อย่างไร หากถึงเวลาที่เขี่ยเส้าเหวินเอาหนังสือหย่าร้างมาขว้างใส่หน้าเจ้าจริง ๆ นั้นต่างหากที่จะทำให้ความพยายามที่เจ้าทุ่มเทมาหลายปี เสียเปล่าโดยแท้จริง!” สายตาของเหยาจิ้นเสื่อเคร่งขรึมขึ้น นางจับข้อมือของเหยาจิ้นอวี่ที่พาดมาด้วยมือข้างหนึ่ง เอ่ยพลาถจ้องเหยาจิ้นอวี่ที่คล้ายคนสติวิปลาส

คำพูดของเหยาจิ้นเสื่อทำให้เหยาจิ้นอวี่หยุดเคลื่อนไหวทันที นางรีบร้อนพุ่งตัวออกไป ไม่สนใจแล้วว่าเหตุใดเหยาจิ้นเสื่อถึงเตือนตนด้วยความหวังดีเช่นนั้น

เหยาจิ้นเสื่อมองซุนหม่วมัวที่ยังล้มกองอยู่ที่พื้นเพราะถูกเขี่ยเส้าเหวินเตะอย่างแรงจนแทบสูญเสี่ยวพลังชีวิตไปครึ่งหนึ่ง นางส่งยิ้มบางเบาพลาถเอ่ย “ซุนหม่วมัวชื่อสัตย์ถึงเพียงนี้ นายของเจ้าต้องเอาใจใส่เจ้าเป็นแน่ หม่วมัวจะไม่ตามเจ้านายไปหรือ”

เมื่อซุนหม่วมัวได้ยินก็หอบหายใจหนัก ก่อนค่อย ๆ พุงตัวเองลุกขึ้น “อนุไม่จำเป็นต้องพูดจาขู่ข่มข้าเช่นนี้ เดิมข้าคิดว่าเป็นตักแตนจับจักจั่น⁴ แต่คิดไม่ถึงเลยว่าจักจั่นตัวนั้นจะกลายเป็นนกกขมึนเหลืองเสียนี่ อนุชั้นเชิงลึกล้ำ ยอมกระทั่งทอดทิ้งเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเองได้อย่างทารุณเพียงเพราะอยากให้สูญพันธ์ของพวกเขาเราตกหลุมพราง ไม่กลัวว่าเขาจะกลายเป็นผีร้ายมาเอาชีวิตท่านไปหรือ”

ซุนหม่วมัวกล่าวถูกต้องแล้ว ทั้งหมดนี้เป็นกลอุบายที่เหยาจิ้นเสื่อวางไว้ การไปเฝ้ารับใช้ยามดึกที่เรือนหลักในคืนนั้น นางเตรียมพร้อมสำหรับความวอดวายที่จะเกิดกับทั้งสองฝ่ายอยู่ก่อนแล้ว เหยาจิ้นอวี่อดทนขมกลืนมานาน

⁴ มาจากสำนวนที่ว่า ตักแตนจับจักจั่น นกกขมึนอยู่ด้านหลัง หมายถึง ผู้ที่คิดว่าตนเองมีกำลังมากและจ้องเล่นงานผู้อื่น ทว่าไม่ว่าตนเองก็ถูกผู้ที่มีอำนาจกว่าจ้องเล่นงานเหมือนกัน

หลายปี มีเหตุผลอะไรที่นางจะไม่อดใจแสดงอำนาจและระบายความคับแค้นใจที่สะกดไว้นานหลายปีต่อหน้าเหยาจิ้นเสื่อ ยังไม่ถึงสองวัน เหยาจิ้นอวีที่อดรอนทนไม่ไหวก็บรรจงแต่งกายอย่างงดงามมาหาเหยาจิ้นเสื่อจริงดังคาด เหยาจิ้นเสื่อเพียงพูดกระตุ้น เหยาจิ้นอวีก็โพล่งทุกอย่างโดยไม่ไตร่ตรอง พรั่งพรูความน่าขยะแขยงให้เห็น เหยาจิ้นอวีดีใจจนหลงระเรีง มั่นใจว่าเหยาจิ้นเสื่อไม่มีวันยอมก้มหัวให้เขี่ยเส้าเหวิน แต่นึกไม่ถึงว่าวันนี้เหยาจิ้นเสื่อจะไม่เป็นดังใจนาง คินนั้นเหยาจิ้นเสื่อสั่งให้หลิวหมั้วหมั้วมอบถุงผ้าใบนั้นให้เขี่ยเส้าเหวิน และสิ่งที่เขียนไว้บนกระดาษซึ่งอยู่ในถุงผ้าก็คือคำเชิญให้เขี่ยเส้าเหวินมาดูโฉมหน้าแท้จริงของเหยาจิ้นอวี

เหยาจิ้นเสื่อเห็นสุนหมั้วหมั้วจ้องตนอย่างเอาเรื่องก็ยิ้มแล้วเอ่ยเบา ๆ “สุนหมั้วหมั้วไม่จำเป็นต้องเอ่ยหลอกล่อข้า เขี่ยเส้าเหวินไม่มีทางกลับมาที่นี่อีกแล้ว”

สุนหมั้วหมั้วเห็นท่าทางของเหยาจิ้นเสื่อ นางก็มองเหยาจิ้นเสื่ออย่างเคียดแค้นแวบหนึ่ง ก่อนข่มความเจ็บปวดระบมทั่วร่างและวิ่งไล่ตามเหยาจิ้นอวีไป

เมื่อทุกคนจากไป ห้องเหลือเพียงความว่างเปล่า ละครฉากนี้จึงปิดฉากลง ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันทำให้เหยาจิ้นเสื่อล้มลงบนเตียงอย่างหมดแรง นางเบิกตากว้างแล้วดึงผ้าห่มขึ้นมาปิดคลุมใบหน้า แต่ก็ขมกลืนน้ำตาที่ไหลทะลักออกมาไม่อยู่

เหวินชิง พี่ช้อโหเช! เป็นเพราะความโง่เขลาของพี่เอง พี่ไม่สามารถดูแลเจ้าให้ดีได้ ทั้งยังเห็นใจเป็นญาติสนิท เจ้าถูกคร่าชีวิต แต่พี่กลับไม่รู้ว่าพี่ช่างโง่เขลาเบาปัญญาเหลือเกิน!

เหยาจิ้นเสื่อร้องไห้อยู่นานกว่าจะค่อย ๆ หยุดเสียงสะอื้นลงได้ ตอนที่นางดึงผ้าห่มออกจากใบหน้า สีหน้าของนางก็กลับคืนสู่ความนิ่งสงบแล้ว ครั้นเห็นหลิวหมั้วหมั้วกับเจียนเจียนนั่งรออยู่ข้างเตียง เหยาจิ้นเสื่อก็สุดหัวใจเข้าลึกกำมือทั้งสองข้าง บัดนี้เหลือเพียงก้าวสุดท้ายแล้ว หากเดินหมากกระดานนี้จบ นางจะได้ไปขอรับผิดและขอภัยท่านปู่ท่านย่า ท่านพ่อท่านแม่ และน้องชายได้เสียที

เหยาจิ้นเสื่อคิดได้ดังนี้ก็ดึงมือของหลิวหมั้วหมั้วมาแล้วเอ่ยว่า “หมั้วหมั้ว

อย่าร้องไห้เสียใจไปเลย หากหม่อมมัวเวทนาสงสารข้า ก็ขอให้หม่อมมัวช่วยข้าทำเรื่องเรื่องหนึ่ง”

สองเดือนต่อมา ณ เรือนหลังเล็กที่แยกออกมาเป็นอิสระในเมืองทางตะวันตกของเมืองหลวง

หลิวหม่อมมัวกำลังตากผ้าที่ซักทำความสะอาดเรียบร้อยแล้วบนราวไม้ไผ่ พลันได้ยินเสียงดังปังปังมาจากทางประตูเรือน นางหันไปมอง เห็นเจียนเจียที่ออกไปซื้อของตั้งแต่เข้าฟุ้งตัวเข้ามาทั้งสี่หน้าตื่นตระหนก หลิวหม่อมมัวใจหายวาบ รีบร้อนถาม “เกิดอะไรขึ้น”

“หม่อมมัว! แยมแล้ว! จวนโหว...จวนโหวถูกบุกหรือคันและยึดทรัพย์แล้ว!” เจียนเจียปล่อยโฮ

ทันทีที่หลิวหม่อมมัวได้ยิน ผ้าเปียกในมือก็ร่วงหลุดจากมือหล่นลง
อ่างน้ำ

นางสาวเท้าก้าวเดินอย่างว่องไวไปยังเบื้องหน้าของเจียนเจียสี่หน้าซีดเผือด แล้วคว้าไธลทั้งสองข้างของเจียนเจียเอาไว้ ก้อนเอ๋ยเสียงสั้นเครือ “เจ้าพูดบ้าอะไร”

“หม่อมมัว ข้าพูดจริง! เมื่อครู่ตอนข้าออกไปจ่ายตลาด พวกชาวบ้านต่างพูดคุยถึงเรื่องนี้ ว่ากันว่าเมื่อวานในวังหลวง อวันผินวางยาพิษของค์ชายสามฮ่องเต้ก็รวัด จึงรับสั่งให้จับนางไปคุมขังไว้ที่ตำหนักเย็น และบังเอิญเข้าวันนี้เงินกั่วงก็ถวายฎีการ้องเรียนท่านโหวพร้อมหลักฐานแน่นหนา ฮ่องเต้ทรงพระวินิจฉัยความผิดของท่านโหวว่าเป็นกบฏขายชาติ สมรู้ร่วมคิดกับศัตรู ยังไม่ทันเล็กว่าราชการ ท่านโหวก็ถูกส่งตัวเข้าคุกหลวงแล้ว บัดนี้ทหารรักษาพระองค์พากันไปตรวจค้นและล้อมปิดจวนโหว ได้ยินว่าผู้หญิงทั้งหมดในจวนต้องไปเป็นนางบำเรอของพวกขุนนาง” เจียนเจียพูดจบก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นยิ่งกว่าเดิม “แล้วคุณหนูจะทำอย่างไร คุณหนูยังอยู่ในจวน! คุณหนูเคยบอกว่าจะออกมารวมตัวกับพวกเราแท้ๆ ทำไมถึงเกิดเรื่องเช่นนี้ได้”

สองเดือนก่อน เหยาจิ้นสื้อไห่ว่านให้หลิวหม่อมมัวนำจดหมายฉบับหนึ่งและตัวเงินอีกหลายใบพาเจียนเจียออกมาจากจวน อย่างแรกคือให้นำจดหมายฉบับนั้นไปมอบให้จวนเงินกั่วง ต่อมาคือให้ไปหาที่พำนัก คอยจนกว่านาง

จะหาทางหลบหนีออกจากจวนและมาพบกับพวกนาง เจิ้นกั้วกงเป็นอธิการเมืองของจวนอู่อันโหว หลิวหม้วหม้วยอมรู้ว่าเหยาจิ้นเสื่อเคียดแค้นและต้องการเอาคืน เหยาจิ้นเสื่อเกลี้ยกล่อม นางจึงปฏิบัติตามคำสั่งของเหยาจิ้นเสื่อทุกประการ แต่วันนี้จวนโหวถูกกวาดล้าง แต่คุณหนูยังอยู่ในจวน! เห็นได้ชัดว่าคุณหนูตัดสินใจเด็ดขาดตั้งนานแล้ว ตอนนั้นที่บอกว่าจะออกมารวมตัวกันคงเพราะกลัวพวกนางจะไม่ยอมถึงได้หาข้ออ้างหลอกให้พวกนางออกจากจวนเช่นนี้! ทำไมนางถึงคิดไม่ออกตั้งแต่แรกนะ!

ณ จวนอู่อันโหว เหยาจิ้นเสื่อยืนอยู่ในห้อง ฟังเสียงข่าวของที่รุ่งระเนระนาดเปลี่ยนพื้น เสียงร้องไห้โฮของบรรดาสาวใช้และบ่าว เสียงผีเท้าและเสียงตะโกนก้องอย่างเคร่งขมึนของทหารองครักษ์ที่กำลังรื้อค้นเรือนและยึดทรัพย์สินอยู่ด้านนอก...หว่านย์นตาของนางสงบนิ่ง ในที่สุดวันนั้นก็มาถึง

“เหยาจิ้นเสื่อ! ออกมา ออกมาเดี๋ยวนี้!” เสียงของเหยาจิ้นอวี๋ดังมาจากด้านนอก

เหยาจิ้นเสื่อกระตุกยิ้มมุมปาก ผลักประตูออกไป พบเหยาจิ้นอวี๋พุ่งตัวเข้ามาในลานบ้านด้วยสภาพกระเซอะกระเซิง ปืนที่ปักอยู่บนมวยผมหลุดลุ่ยเข้าพอดี ด้านหลังของเหยาจิ้นอวี๋มีทหารองครักษ์กลุ่มหนึ่งตามเข้ามาติดๆ

“เจ้ามันปากอับมงคล! นางผู้หญิงสารเลว! นางกาลกิณี! ทั้งหมดเป็นเพราะเจ้า! เป็นเพราะเจ้าที่เอาแต่สาปแช่งจวนแห่งนี้ ต่อว่าท่านโหวว่าเป็นขุนนางชั้นเลว บอกว่าสักวันจะต้องเจอกับหายนะล้มล้างตระกูล ครานี้สมปรปากเจ้าแล้ว ดีใจมากใช่หรือไม่” เมื่อเห็นเหยาจิ้นเสื่อผลักประตูเดินออกมา เหยาจิ้นอวี๋ก็ต่อว่าด่าทอนางทันที

หมิงเซี่ยวฮ่องเต้ ฮ่องเต๋รัชสมัยนี้ของต้าจิ้นเบาปัญญาไร้ความสามารถจนบ้านเมืองตกอยู่ในอันตรายเนิ่นนานแล้ว เจิ้นกั้วกงสั่งสมกองกำลังเข้มแข็งเอาไว้ในมือ บุตรสาวของเขาเป็นถึงฮ่องเฮาผู้สูงศักดิ์ หลังอ้วนผิวน้ำขาวก็อาศัยความรักใคร่โปรดปรานของฮ่องเต๋ประพடுத்தตัวเป็นอริกับฮ่องเฮาเซียเส้าเหวินที่อยู่ในวัยฉกรรจ์เลือดร้อนก็วางตัวเป็นปรปักษ์กับเจิ้นกั้วกงในสภาวะที่บ้านเมืองระส่ำระสายเช่นนี้ หากเกิดสงครามขึ้น เจิ้นกั้วกงคือความหวังสุดท้ายของหมิงเซี่ยวฮ่องเต้ แม้เขารักใคร่เอ็นดูอ้วนผิวน้ำขาวแค่ไหน

ก็ไม่อาจเมินเฉยต่อความต้องการของเงินกั้วกงและหันไปปกป้องคุ้มครองจวนอู่อันโหวได้ หากเงินกั้วกงต้องการให้จวนอู่อันโหวดับสูญ จวนอู่อันโหวก็ต้องสูญสลาย นำขันที่เขี่ยเส้าเหวินมองจุดนี้ไม่กระจ่าง เหยาจิ้นเส้าเคยโน้มหน้าด้วยความหวังดีแล้วแท้ๆ แต่เขากลับดื้อดึงและยึดติดอยู่กับอำนาจ

สามเดือนก่อน หวันเหียนจงเจ้อ องค์กรชายตัวประกันจากเป่ย์เยี่ยนถูกลักขังในต้าจิ้น เป็นชนวนให้เป่ย์เยี่ยนส่งทหารมาเปิดศึกทำสงครามกับแคว้นต้าจิ้น แต่หมิงเซี่ยวฮงเต้ไร้สติปัญญา ตัดสินใจไม่ถูกจึงฝากความหวังไว้กับเงินกั้วกง แม้ไม่ได้รับจดหมายฉบับนั้นของเหยาจิ้นเส้า ฆะตกรรมของจวนอู่อันโหวก็ต้องจบสิ้นอยู่แล้ว นำเค้รำเหลือเกินที่จนปานนี้แล้ว เหยาจิ้นอวีก็ยังไม่เข้าใจเรื่องเหล่านี้

เหยาจิ้นเส้ายิ้มเย็นชา หรีตาลงเล็กน้อยพลางเอ่ย “ผู้หญิงฉลาดเขลาที่ไม่รู้ผิดชอบชั่วดี!”

เห็นเหยาจิ้นเส้ายืนอยู่บนชั้นบันได ท่าทางเด็ดเดี่ยวเยือกเย็น แววดาหนึ่งสงบ ราวไม่รู้สึกรู้สากับสถานการณ์วุ่นวายภายในจวนแห่งนี้เลยแม้แต่น้อย ความโกรธแค้นในใจของเหยาจิ้นอวีก็ม้วนตลบราวเกลียวคลื่น นางกระซอกปิ่นบนศีรษะเตรียมพุ่งใส่เหยาจิ้นเส้า แต่คิดไม่ถึงว่าทหารรักษาพระองค์ที่ตามมาด้านหลังจะรุดหน้ามาถึงเสียก่อน

บุรุษซึ่งเป็นผู้นำตวาดก้องอย่างดุร้าย “มัวทำอะไรกันอยู่ ไปลากตัวนางมา!”

“ขอรับ ท่านแม่ทัพ” พลทหารตอบรับอย่างแข็งขัน

พลทหารสองนายพุ่งตัวเข้ามาจับไหล่ทั้งสองข้างของเหยาจิ้นอวีเพื่อคุมตัวนางเอาไว้ และลากตัวออกไปด้านนอก

เหยาจิ้นอวีเคยถูกผู้อื่นปฏิบัติด้วยความหยาบคายเช่นนี้มาก่อนเสียที่ไหน นางจึงกรีดร้องเสียงดังและดิ้นรนขัดขืนสุดแรง “ปล่อยข้านะ! ปล่อย! ข้าเป็นถึงสุหยินที่ได้รับการแต่งตั้งจากฮ่องเต้ เป็นถึงสุหยินของอู่อันโหว พวกเจ้ากล้าได้อย่างไรมาแตะต้องตัวข้า! ปล่อยข้า! เหยาจิ้นเส้า! เจ้ามันตัวปัญหา! นางกาลกิณี...”

“ฮ่าๆ ดับสูญกันซะให้หมด! จวนแห่งนี้สกปรกโสภณเกินไป! สวรรค์ช่างมีตา! ฮ่าๆ นุกยี้ดื้อคั่นหมดแล้ว ก็ตายไปพร้อมกันเสียให้สิ้นซาก!”

เสียงหัวเราะดังลั่นมาจากสวนด้านนอก

เหยาจิ้นเสื้อหันมอง เห็นเพียงสตรีสีตีพื้นเพื่อนคนหนึ่งวิ่งเข้ามาจากด้านนอก นางผู้นั้นคืออนุผู้เฒ่าหิ้ว ดูท่าจวนแห่งนี้จะสกปรกจริง ๆ เพราะไม่ใช่เหยาจิ้นเสื้อเพียงคนเดียวที่อยากจะให้รอดตาย

ดวงตาดำลึบของเหยาจิ้นเสื้อสะท้อนประกายวาววับ ก่อนมองไปยังผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ที่คอยอยู่ในสวน นางยอภายลงแสดงความเคารพแล้วเอ่ย “ข้าขอเข้าไปแต่งกายให้เรียบร้อย แล้วค่อยติดตามใต้เท้าออกไปได้หรือไม่”

ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ท่านนี้เป็นคนตระกูลจาง ทั้งยังเป็นผู้ติดตามของเจิ่นกั้วกวง ด้วยเหตุนี้เรื่องที่เหยาจิ้นเสื้อส่งมอบจดหมายให้หยางเจี้ยนเจิ่นกั้วกวง แม่ทัพจางท่านนี้ก็เป็นเพียงหนึ่งในไม่กี่คนที่ทราบเรื่อง

เขาเห็นเหยาจิ้นเสื้อมีกิริยาว่าง่างาม สุขุม กล้าหาญ ไม่ขาดคกแล้วจึงเกิดความรู้สึกที่ดีต่อนางหลายส่วน ครั้นนี้ก็ถึงความดีความชอบของเหยาจิ้นเสื้อในครั้งนี่จึงพยักหน้ารับ “เชิญตามสบาย”

เหยาจิ้นเสื้อย่อกายทำความเคารพ แล้วหมุนตัวเดินกลับเข้าไปในห้องค่อย ๆ ปิดบานประตูเข้าหากัน ปิดกั้นสายตาของผู้คนมากมายที่อยู่ด้านนอกเอาไว้

เหยาจิ้นเสื้อเดินตรงไปยังโต๊ะเครื่องแป้ง จากนั้นค่อย ๆ ingsตัวลงนั่งเก้าอี้ ไม่สนใจเสียงจ้อเจ้อด้านนอกอีก นางหยิบดินสอเขียนคิ้ว หันหน้าส่องคั่นห้องหลังขวา⁵ จรดปลายดินสอบรรจงวาดรูปคิ้วอย่างมุ่งมั่น

มารดาเคยกล่าวไว้ว่า ทรงคิ้วของนางงดงามที่สุด เหมือนดั่งเทือกเขาอันไกลโพ้น น้องชายเองก็เคยกล่าวว่าชอบทรงคิ้วของพี่สาวมากที่สุด ยามคลี่ยิ้มก็ดูเรียวยาวราวกับใบหลิวสองใบ...อีกไม่นานจะได้พบกับคนในครอบครัวที่สนิทสนมที่สุดแล้ว นางต้องการกลับไปพบพวกเขาด้วยรูปโฉมที่งดงามที่สุดไปขอขมาพวกเขา ไปสารภาพความผิดทุกประการของนาง

นางตัววาดคิ้วโก่งอย่างเบามือ แต่มิซาดเล็กน้อยบนพวงแก้ม เก๋

⁵ ชื่อกระจกทองแดงในสมัยโบราณ ส่วนใหญ่มักจะเป็นกระจกรูปหกเหลี่ยม หรือเป็นกระจกที่สลักรูปดอกหลังหรือดอกกระจับไว้ด้านหลัง

มวยผมยกสูง ปักปิ่นระย้า แม้มชาติทาปากเบาๆ

โฉมหน้าของหญิงงามลุ่มเมือง งดงามเหนือหม่อมวบลูปผา งดงาม
ยิ่งกว่าแสงเงินยวงบนท้องนภา

เหยาจิ้นเสื่อแต่มีรูปดอกไม้กลางหน้าผากตนอย่างประณีต เมื่อ
เรียบบร้อยจึงแยมยิ้มให้คนในกระจก นางได้ยินเสียงพูดคุยเบาๆ จากด้านนอก
หยิบจอกเหล้าสามชามลายเมฆาที่รินสุราเต็มจอกเตรียมวางไว้บนโต๊ะเครื่องแป้ง
ชูขึ้นชนต่อหน้าคนในกระจก “ความสามารถทัดเทียมจ้วงหยวน ความงาม
สะเทือนทั่วทั้งเจียงหนาน...หะอ๊ะ เหยาจิ้นเสื่อเอ๋ย เหยาจิ้นเสื่อ เจ้าเป็นสตรี
ที่โง่เขลาที่สุดในใต้หล้า! ต้มเป็นเกียรติให้เจ้า หวังว่าหลังจากที่เจ้าตายไปแล้ว
จะได้เกิดมาใช้ชีวิตในชาติภพใหม่เร็วๆ ชาติหน้าอย่าได้เกิดมาเป็นอนุไรรู้คำ
เช่นนี้อีกเลย”

สิ้นคำ นางก็อมยิ้มเงยศีรษะ กระดกดื่มสุราในจอกจนหมด...

กดลอกอ่าน